

JULIA QUINN

*Sana
Kalbimi
Açtım*

©psilon®

***The New York Times*'ın çoksatan ödüllü yazarı, tarihi kurgu kitaplarının kraliçesi Julia Quinn'den tutkunun, iyiliğin ve heyecanın doruklarında bir aşk romanı...**

Bu hafta herkes Leydi Neeley'nin salı akşamı vereceği ziyafeti iple çekiyor. Konuklar sayıca pek fazla değil, seçkin de sayılmazlar ama geçen senenin ziyafeti, özellikle de ziyafetin menüsü dillerden düşmüyor ve bu yüzden göbek çevresi büyükçe olanlar başta olmak üzere tüm Londralılar bu seneki davete katılmaya can atıyor.

Bu satırların yazarına bir davetiye bahşedilmedi; bu sebepten kendisi bir testi şarap, bir somun ekmek ve gazetedeki köşesiyle evde kös kös oturmak durumunda. Neyse ki, sevgili okurlar, ona acımanıza gerek yok. Zira yemekli vodvilin konuklarının aksine o, Leydi Neeley'nin muhabbetine katlanmak zorunda kalmayacak!

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET NOTLARI, 27 Mayıs 1816

Haftanın en gözde daveti, Leydi Neeley'nin yakut bileziğinin çalınmasıyla son günlerin en meşhur davetine dönüşmüştü. Ancak davetlilerden iki kişi için bu olaylı gece bir polisiyeden çok daha fazla heyecan vadediyor: Zarafetiyle ve muhteşem çeyiziyle sezonun zengin bekârlarından Leydi Mathilda Howard ve servet avcılığıyla ün salmış, yakışıklı beş parasız asker Peter Thompson. Onlar tüm benlikleriyle aşka düşmek üzere. Üstelik haklarında çıkan tüm dedikodulara rağmen...

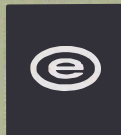
Sana Kalbimi Açtım, sizi kusursuz bir aşkın kollarında tutkulu bir dansa davet ediyor!

“Tam anlamıyla kusursuz bir hikâyeci.”

-PUBLISHERS WEEKLY

“Julia Quinn sizi tatlı düşlere sürükleyecek.”

-ROMANTIC TIMES

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com

KDV'den
muafır.

JULIA QUINN

Julia Quinn meşhur romanı *Yüreğe Söz Geçmiyor* için Leydi Whistledown karakterini yarattığında onun bu kadar canlanacağını tahmin etinemişti. Tüm dünyada okurlar onun gizemli kimliğinin etkisi altında kaldı, öyle ki Julia'nın Kore'deki yayıncısı fanlar onun kitaplarını tartışabilsin diye sanal bir bülten hazırlamak durumunda kaldı. On iki roman ve dört öykü yazarı Harvard Üniversitesi ve Radcliffe Koleji mezunudur ve ailesiyle Kuzeybatı Pasifik'te yaşamaktadır. Onlarca dile çevrilen romanlarıyla Amerika'nın Romantik Yazarları ödülü dahil pek çok ödül almıştır.

www.juliaquinn.com

Sana Kalbimi Açtım

Orijinal Adı: *The First Kiss*

Julia Quinn

Çeviri: Gizem Gül

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Gizem Çiçek

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

Sayfa Tasarım: M. Ashhan Özçelik

1. Baskı: Haziran 2021

ISBN: 978-605-173-917-5

© Julie Cotler Pottinger, 2004

Tüm hakları saklıdır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu kitabın Türkçe yayım hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla HarperCollins Publishers'ın alt markası olan Avon Books'tan alınmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A

Esenyurt/İstanbul

Tel: (212) 565 11 66

Sertifika No: 40970

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

Sana Kalbimi Açtım

JULIA
QUINN

Çeviri
Gizem Gül

©psilon'

Leydi W'ya veda etmeye gönlü elvermeyen tüm okurlara
ve kitabın başlığına *Yıldız Savaşları*'nı dahil etmeyi başarmamı
kendine yontsa dahi Paul'e.

BİRİNCİ BÖLÜM

Bu hafta herkes Leydi Neeley'nin salı akşamı vereceği ziyafeti iple çekiyor. Konuklar sayıca pek fazla değil, seçkin de sayılmazlar ama geçen senenin ziyafeti, özellikle de ziyafetin menüsü dillerden düşmüyor ve bu yüzden göbek çevresi büyükçe olanlar başta olmak üzere tüm Londralılar bu seneki davete katılmaya can atıyor.

Bu satırların yazarına bir davetiye bahşedilmedi, bu sebepten kendisi bir testi şarap, bir somun ekmek ve gazetedeki köşesiyle evde kös kös oturmak durumunda. Neyse ki, Sevgili Okurlar, ona acımanıza gerek yok. Zira yemekli vodvilin konuklarının aksine o, Leydi Neeley'nin muhabbetine katlanmak zorunda kalmayacak!

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET NOTLARI, 27 MAYIS 1816

*T*illie Howard gecenin kötüye gideceğini çoktan anlamıştı, ama bunun ne şekilde olacağını kestiremiyordu.

Leydi Neeley'nin davetine anne ve babasının ısrarı yüzünden gönülsüzce icabet etmişti. Artık olan olmuştu; kâh korkulan kâh tiye alınan ev sahibi Leydi Neeley'nin anlattıklarını dinlerken kadının kapı gıcirtısını andıran sesine tahammül

etmeye çalışıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi Tillie, bir de en az bir saattir yemek bekleyen midesinin gurultusunu bastırmaya uğraşıyordu. Davetiyede davetin akşam saat yedide başlayacağı yazıyordu. Bu yüzden Tillie ve Canby Kontuyla Kontesi olan anne babası ziyafetin saat sekizde başlamasını umarak yedi buçukta gelmişlerdi. Ama saat neredeyse dokuz olmuştu ve Leydi Neeley'nin çene çalmayı bırakıp yemeğe geçmeye niyeti yokmuş gibiydi.

Ancak Tillie'yi *en* çok rahatsız eden şey yanında dikilen adamdı, öyle ki olay çıkmadan oradan kaçmanın yolunu bulabilse bir dakika düşünmezdi.

Çakırkeyifliğin verdiği neşeyle, "Kıyak çocuktu," diye gürlledi Robert Dunlop. "Eğlence buldu mu kaçırmazdı."

Tillie zoraki tebessüm etti. Adam aşağı yukarı bir yıl önce Waterloo'da ölen kardeşi Harry'den bahsediyordu. Aslında Tillie onu Bay Dunlop ile tanıştırdıklarında bundan büyük memnuniyet duymuştu. Harry'yi büyük bir bağlılıkla seviyordu ve kardeşinin yokluğu ona soluğunu kesecek kadar ağır geliyordu. O yüzden Harry'nin son hatıralarını asker arkadaşından dinlemenin harikulade olacağını zannetmişti.

Ancak Robert Dunlop ona duymak istediklerini anlatmıyordu.

"Hep sizden bahsederdi," diye sözlerini sürdürdü Dunlop. On dakika önce de kelimesi kelimesine aynısını söylemişti. "Yalnız..."

Tillie heykel gibi sessiz, öylece durdu, adama lafı uzatacak cesareti vermekten kaçınıyordu. Muhabbetin sonu iyi bir yere çıkmayacaktı belli ki.

Bay Dunlop göz ucuyla ona baktı. "Yalnız, sizi yamuk örgülü, sıska bir yumurcak diye anlatırdı."

Tillie maharetli ellerden çıkma topuzuna hafifçe dokundu. "Harry'nin kıtadan gittiği zamanlar saçlarım *örgülüydü*," dedi. Yumurcaklık mevzusunu açmaya gerek görmemişti.

“Sizi çok severdi,” dedi Bay Dunlop. Sesi öyle yumuşak ve anlayışlı çıkmıştı ki Tillie tüm dikkatini bir anda ona yöneltti. Belki de insanları çabucak yargılamamak lazımdı. Robert Dunlop iyi niyetli biriydi ve belli ki temiz kalpliydi. Üstüne üstlük bayağı yakışıklıydı, askeri üniformasıyla oldukça gösterişli bir havası vardı. Harry ondan hep muhabbetle bahse derdi. Tillie şimdi bile onu, “Robbie”den başkası olarak düşünemiyordu. Ama belki Bay Dunlop bundan daha fazlasıydı. Belki şarap Tillie’yi sarhoş etmeye başlamıştı. Belki...

“Sizi anlatırken gözleri parlardı, parıl parıl,” diye tekrar etti Robbie, herhalde ifadesini vurgulamak için.

Tillie sadece başını salladı. Her ne kadar kardeşi yaklaşık bin tane adama onu sıska yumurcak olarak anlattıysa da Harry’yi özlüyordu.

Robbie başını salladı. “Diyordu ki siz kızların en iyisiymişsiniz, tabii çillerin ardını görebilene.”

Tillie bir punduna getirip kaçma umuduyla kapıları gözetlemeye başladı. Eteği yırtılmış gibi yapabiliirdi. Belki de ciğerlerini sökecek bir öksürük nöbetine kapılmalıydı.

Robbie çillerine bakmak için ona yaklaştı.

Ölü taklidi mi yapsaydı? Muhtemelen oynayacağı teatral ölüm sahnesi ertesi gün *Whistledown*’da çarşaf çarşaf tasvir edilirdi ama Tillie buna aldırmıyordu. Herhalde o bile *birazdan yaşanacaklardan* beter olamazdı.

“Evleneceğinizden ümidi kesmişti,” dedi Robbie, en arkadaş canlısı tavrıyla. “Bize acayip bir çeyiziniz olduğunu anlatıp dururdu.”

Artık Tillie’nin canına tak etmişti. Demek ağabeyi cephe-
deyken erkeklere onunla evlenmeleri için yalvarıp onların gözünü Tillie’nin çeyiziyle (tabii ya, güzelliğiyle, hele de kalbiyle hiç değil) boyamakla meşguldü.

Şayet kardeşi çoktan ölmüş olmasaydı Tillie onu şu yaptıklarından ötürü oracıkta öldürebilirdi.

“Ben artık gideyim,” deyiverdi.
Robbie etrafa bakındı. “Nereye?”
Nereye olursa.

“Dışarı,” dedi Tillie. Bunun yeterli bir cevap olmasını umdu.
Robbie şaşkınlıkla kaşlarını çatdı, bakışlarını Tillie’nin gözünü diktığı kapıya çevirdi. “Ya,” dedi. “Peki, o zaman... Nihayet gelebildin!”

Tillie Robbie’nin dikkatini çeken şeyi görmek için arkasını döndü. Robbie’yle aynı askeri üniformayı giyen uzun boylu bir bey yanlarına geliyordu ama Robbie’nin aksine o...

Tehlikeli görünüyordu.

Saçları koyu sarıydı, gözlerinin rengini üç metre öteden anlamak imkânsızsa da adamın geri kalanı genç kızların dizlerinin bağını çözmeye yeter de artardı. Omuzları geniş, duruşu mükemmeldi. Yüzü mermerden oyulmuş gibi kusursuzdu.

“Thompson,” dedi Robbie. “Seni görmek ne güzel!”

Thompson, diye içinden tekrarladı Tillie. Bu, Harry’nin en yakın arkadaşı Peter Thompson olmalıydı. Harry neredeyse her mektubunda ondan bahsederdi, ama demek ki onu hiç *tasvir etmemişti*, etmiş olsaydı Tillie şimdi karşısında duran Yunan tanrısına hazırlıksız yakalanmazdı. Gerçi Harry’ye sorsalar, “Eli yüzü düzgün bir çocuk işte,” der geçerdi muhtemelen.

Erkekler detaylara hiç dikkat etmezlerdi ki.

“Leydi Mathilda’yla tanışıyor musunuz?” diye sordu Robbie, Peter’a.

Peter kendisine uzatılan eli öperken, “Tillie,” dedi yavaşça. “Özür dilerim. Laubalilik etmek istemem ama Harry sizden hep Tillie diye bahsederdi.”

Tillie kafasını belli belirsiz salladı. “Önemli değil,” dedi. “Ben de Bay Dunlop’a Robbie dememek için kendimi zor tutuyorum.”

Robbie tatlı bir sesle, “Sakıncası yok, herkes öyle diyor zaten,” dedi.

“Demek Harry hepimizi anlattı?” diye sordu Peter.

“Her mektubunda.”

Peter, “Sizi çok severdi,” dedi. “Sizden hep bahsederdi.”

Tillie yüzünü buruşturdu. “Öyleymiş, Robbie anlattı.”

Robbie, “Harry onu boş verdi sansın istemedim,” diye açıkladı. “Hey, baksanıza, annem de buradaymış!”

Tillie de Peter da konunun bu ani değişimini anlayamayıp şaşkınlıkla Robbie’ye baktılar.

“Bir yerlere saklanayım,” diye mırıldanıp bir saksının arkasına siper aldı.

Peter dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, “Annesi kesin bulur onu,” dedi.

Tillie onayladı. “Anneler bulur.”

İkisine de sessizlik çöktü, öyle ki Tillie Robbie’nin gelip sessizliği boş olsa da dostane gevezeliğiyle dağıtmasını diledi. Peter Thompson’a ne diyeceğini, onun yanında ne yapacağını hiç bilmiyordu. Bu da yetmezmiş gibi, kardeşinin şu an muhtemelen katıla katıla gülen ruhuna lanet olsun ki, Thompson’ın onun çeyizinin kıymetini hesaplayıp hesaplamadığını, kardeşinin çok kıymetli çeyizini Tillie’nin tek meziyetiymiş gibi kaç kere pazarladığını düşünüyordu.

Thompson sessizliği bozdu.

“İçeri girer girmez sizi fark ettim.”

Tillie şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. “Öyle mi?”

Açık mavinin en büyüleyici tonuna sahip olduğunu fark ettiği gözleri Tillie’nin içini kıpır kıpır eden bir dikkatle ona bakıyordu. “Harry sizi iyi tarif etmiş.”

“Ama örgülerim yok,” dedi Tillie. Sesindeki alaycılığa engel olamamıştı.

Peter kıkırdadı. “Robbie çok hikâye anlatıyor galiba.”

“Bir hayli.”

“Ona aldırmayın. Hepimiz kardeşlerimizi anlatıyorduk, sizi on iki yaşındaki hâlinizle biliyorduk.”

Tillie, Harry’nin tasvirinin uzun yıllar boyunca doğruluğunu koruduğunu belirtmeye gerek görmedi. Tüm arkadaşları büyüüp serpilip, yeni, kadınsı kıyafetlere geçerken onun bedeni on altısına dek çocuksu görünümünü korumuştur. Şimdi bile erkek çocuğu gibi uzun, inceydi, yine de birkaç kıvrımı olmuştu ve Tillie onlara gözü gibi bakıyordu.

Artık on dokuz yaşındaydı, neredeyse yirmisine girecekti ve çok şükür sıskalığı da yumurcıklığı da sonsuza dek yok olmuştu.

“Beni nasıl tanıdınız?” diye sordu Tillie.

Peter gülümsedi. “Tahmin edemediniz mi?”

Saçları. Kör olası Howard saçı. Saçları yamuk örgüden ipeksi topuza terfi etse de yararı yoktu. O, Harry ve ağabeyi William; üçünün de saçı aynı kepaze Howard kızılındandı. Bu ton ne sarıya, ne kestaneyle çalışıyordu. Turuncuydu, parlak cilalı bakır gibiydi, öyle ki Tillie öğlen vakti saçından yansıyan güneş ışığının birkaç kişinin gözünü aldığına şahit olmuştu. Bu lanet, babalarını nasıl olduysa teğet geçmiş, tüm acısını çocuklardan çıkartmıştı.

“Sırf ondan değil,” dedi Peter, Tillie’nin tahminini dile getirmesine gerek kalmadan. “Ona çok benziyorsunuz. Ağzınız, mesela. Yüzünüzün şekli.”

Sesindeki yoğun duygulara hâkim olmaya çalışıyordu ve Harry’yi neredeyse Tillie’nin sevdiği kadar sevdiği, özlediği belliydi. Tillie ağlamamak için kendini zor tuttu.

“Ben...” Sözüünü tamamlayamadı. Sesi çatladı ve gözyaşlarını bastırmaya çalışırken istemsizce hıçkırıverdi. Bu kibar bir hanımefendiye yakışacak şey değildi, gözyaşlarını uluorta akıtmamak için beyhude çabalıyordu.

Peter da bunu fark etmişti. Tillie'yi dirseğinden kavradı ve marifetli bir hamleyle sırtını kalabalığa dönmelerini sağladı. Sonra da mendilini çıkarıp ona uzattı.

Tillie gözyaşlarını hafifçe silerken, "Teşekkür ederim," dedi. "Kusura bakmayın, ne oldu bana böyle, gerçekten anlayamadım."

Yas, diye düşündü Peter ama bir şey söylemedi. Malumun ilamına hiç gerek yoktu. İkisi de Harry'yi özlemişti. Herkes özlüyordu.

Peter, "Sizi Leydi Neeley'nin davetine hangi rüzgâr attı?" diye sordu. Konuyu değiştirmenin vakti gelmişti.

Tillie ona minnetle baktı. "Annemle babam ısrar etti. Babamın dediğine göre bu aşçı Londra'nın en iyisiymiş, bunu kaçırmak olamazmış. Ya sizi?"

"Leydi Neeley babamın ahbabı. Herhalde şehre daha yeni döndüğüm için bana acıdı."

Peter içinden alayla, askerlere de amma acıyorlar, diye düşündü. Askerden dönmüş veya dönmek üzere olan bir sürü delikanlı elinde tüfekle savaşa gitmenin dışındaki hayatta acemi, başboş geziyordu.

Bazı arkadaşları orduda kalmaya karar vermişti. Bu, soylu bir ailenin küçük oğlu için de saygın bir meslek olabilirdi ama Peter askerlikten, ölmekten ve öldürmekten yılmıştı. Anne ve babası onu din adamı olmaya teşvik ediyordu ki aslında bu, onun gibi dar gelirli beyefendilerin askerlik dışındaki gidebileceği tek yoldu. Ailesinin mütevazı malikânesiyle baronluk arazisi ağabeyine kalınca Peter'a avucunu yalamak düşecekti.

Ne var ki din adamı olmak Peter'a göre değildi. Arkadaşlarından bazıları cepheden çelik gibi bir imanla dönmüşlerdi ama Peter bunun tam aksini yaşamıştı. Bu yüzden de kendisini herhangi bir güruha hak yolunda rehberlik yapmaktan fevkalade aciz hissediyordu.

Aslında arzu ettiği, hayalini kurduğu şey; taşrada sakin bir yaşam sürmek, kibar bir çiftçi olmaktı.

Bu ona öyle huzur veriyordu ki... Hayatının son birkaç senesinin tamamen zıttı gibiydi. Gelgelelim öyle yaşamak için toprak, toprak için para lazımdı ve o da Peter'da yoktu. Ordudan emekli olup rütbesini satacağı için eline bir miktar para geçecekti ama o kadarı yetmezdi.

Böylece Peter Londra'ya geldi. Bir çeyiz, yani bir eş bulması gerekiyordu. Öyle Karun gibi zengin birini bulmasına da gerek yoktu, zaten öylesini ona vermezlerdi. Biraz birikmiş parası olan bir kız ona yeterdi, hatta arazisi olsa buna daha da memnun olurdu. İngiltere'de suya sabuna dokunmadan oturabileceği herhangi bir yere yerleşmeye dünden razıydı.

Beceremeyeceği bir şey değildi. Kızını baronun asker oğluna vermeye can atacak kayınpeder adayı çoktu. Büyük varislerin, adlarının başına *Leydi* ya da *Saygıdeğer* unvanı koyulan kızların babalarının gözleri doğal olarak daha yükseklerdeyse de geri kalanlar için gayet makul bir damat adayıydı.

Tillie Howard'ı şöyle bir süzdü, Leydi Mathilda'yı yani. Tam da evlenemeyeceği tiplerdendi. Akla hayale sığmayacak kadar zengin, kontun biricik kızı. Muhtemelen onunla konuşması bile yanlıştı, servet avcısı diye milletin diline düşebilirdi. Gerçi yaptığı tam olarak buydu ama yine de arkasından böyle desinler istemezdi.

Ancak kız, Harry'nin kardeşıydı ve Peter da Harry'ye söz vermişti. Şimdi burada, Tillie'nin yanında... Çok acayıptı. Harry'yi daha çok özlemesi gerekirdi çünkü kız kardeşi yaparak yeşili gözlerinden, dinlerken başını hafifçe yana eğmesine kadar ağabeyinin aynısıydı.

Buna rağmen kendini iyi hissediyordu, hatta rahatlamıştı. Sanki olması gereken yer tam da burasıydı, Harry'nin değilse dahi bu kızın yanı.

Kıza gülümsedi, kız da ona gülümsedi. Peter içinde bir şeylerin filizlendiğini fark etti, tuhaf ve güzel bir şeylerin.

“İşte geldi!” diye ciyakladı Leydi Neeley.

Peter ev sahibinin zaten tiz sesini daha da incelten şeyi görmek için başını çevirdi. Tillie görüş açısını kapatan Peter'ın bir adım sağına giderek ne olduğuna baktı.

Büyük yeşil bir papağan, Leydi Neeley'nin omzuna tüne-miş, “Martin! Martin!” diye ötüyordu.

Peter, “Martin kim?” diye sordu Tillie'ye.

Tillie, “Bayan Martin,” diye düzeltti onu. “Leydi Neeley'nin yaveri.”

“Martin! Martin!”

Peter, “Onun yerinde olsam saklanırdım,” diye mırıldandı.

“Yapamaz,” diye karşılık verdi Tillie. “Lord Easterly'yi son anda davet ettiler, Leydi Neeley de sayıları eşitlemek için Bayan Martin'i görevlendirdi.” Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle Peter'a baktı. “Eğer yemekten önce kaçmayı düşünmüyorsanız zavallı Bayan Martin davet boyunca burada kalmak zorunda.”

Peter, Leydi Neeley'nin omzundan inip odanın diğer ucundaki esmer, zayıf bir kadına doğru hamle yapan papağanı ürkek ürkek izledi. Belli ki kadın, cehennemde olmayı bile buraya tercih ederdi. Kadın, papağanı savuşturdu ama kuşun onu rahat bırakmaya niyeti yoktu.

Tillie, “Zavallıcık,” dedi. “Umarım onu gagalamaz.”

Olup biteni hayretle izleyen Peter, “Hayır,” dedi. “Galiba hayvancağız ona sıırıslıklam âşık olmuş.”

Papağan gerçekten de gagasıyla kadıncağızı okşayarak sanki cennet hurisi görmüş gibi “Martin, Martin,” diye cilve yapıyordu.

Bayan Martin kan çanağına dönen gözlerini ovalayarak, “Hanımım,” diye yalvardı.

Leydi Neeley yalnızca, “Şu kuş için tam 100 pound dedim ama onun tek marifeti Bayan Martin’e kur yapmak,” deyip güldü.

Peter ağzı öfkeden kenetlenip bir çizgiye dönüşen Tillie’ye baktı. “Bu çok fena,” dedi Tillie. “O kuş, kadıncağızı deli ediyor ama bu Leydi Neeley’nin umurunda bile değil.”

Peter bunun zerine Leydi Neeley’nin kuşatma altındaki zavallı yaverini beyaz atlı prens edasıyla kurtarması gerektiğini düşündü ama o daha adımını atmadan Tillie odanın öbür ucuna gitmiştı bile. Peter onun, papağanı Bayan Martin’in omzundan kendi parmağına almasını ilgiyle izledi.

“Teşekkür ederim,” dedi Bayan Martin. “Niye böyle yaptı, anlamadım. Normalde benimle hiç bu kadar ilgilenmez.”

Tillie sertçe, “Leydi Neeley papağanını kafesine koymalı,” dedi.

Bayan Martin cevap vermedi. Herkes böyle bir şeyin olmayacağından emindi.

Tillie, kuşu sahibine götürdü. “İyi akşamlar Leydi Neeley,” dedi. “Kuşunuzun tneği var mı? Belki onu kafesine geri koyabiliriz.”

Leydi Neeley, “ok tatlı, değil mi?” diye cevap verdi.

Tillie yalnızca tebessüm etti. Peter gülmemek için dudağını ısırdı.

Leydi Neeley odanın köşesini işaret edip, “Tneği orada,” dedi. “Uşaklar yemek kabına çekirdek koydu, oradan bir yere ayrılmaz.”

Tillie başını sallayıp papağanı tneğine götürdü. Hayvan gerçekten de iştahla çekirdeklerini gagalamaya koyuldu.

“Kuşunuz var herhalde,” dedi Peter.

Tillie, “Hayır,” dedi. “Ama kuşların nasıl ele alındığını daha önce görmüştüm.”

“Leydi Mathilda!” diye bağırdı Leydi Neeley.

“Sizi çağırıyor, maalesef,” diye mırıldandı Peter.

Tillie ona fevkalade rahatsız bir bakış attı. “Evet, şey, siz de benim kavalıem durumuna düştünüz, o yüzden sizin de gelmeniz gerekiyor. Evet, Leydi Neeley?” dedi, sesi bir anda kusursuz tatlılıkta yumuşacık bir tona büründü.

“Gel buraya, canım, sana bir şey göstereceğim.”

Peter, Tillie’yi takip etti, ev sahibi kolunu uzattığında mesafesini korudu.

“Beğendin mi?” diye sordu Bayan Neeley, bileziğini şıngırdatarak. “Yeni aldım.”

“Çok güzelmiş,” dedi Tillie. “Yakut mu?”

“Tabii ki, kırmızı ya, başka ne olabilir?”

“Şey...”

Peter sorunun ciddi olup olmadığını anlamaya çalışan Tillie’yi tebessümle izledi. Leydi Neeley söz konusu olduğunda her şey mümkündü.

“Aslında bununla takım kolyem de var,” dedi Leydi Neeley. “Ama abartmak istemedim.” Tillie’ye doğru eğilip güya alçak sesle, “Buradaki herkesin cüzdanı bizimkiler gibi kabarık değil, tabii,” dedi.

Peter kadının ona baktığına emindi ama hakareti üstüne alınmadı. Zaten Leydi Neeley’nin sözlerine alınmanın gereği yoktu. Böylesi hem onun fikirlerine fazla kıymet vermek olurdu, hem de sürekli rencide olmuş hâlde gezmek anlamına gelirdi.

“Küpeleri taktım ama.”

Tillie ev sahibine doğru eğilip küpeleri incelemek durumunda kaldı ama tam doğrulacakken Leydi Neeley’nin pek kıymetli bileziği bileğinden kayıp halıya nazik bir şıngırtıyla düşüverdi.

Leydi Neeley dehşetle feryat ederken Tillie eğilip müceverheri aldı. Bileziği sahibine vermeden önce yakutlara bakıp, “Çok güzel bir parça,” dedi.

“Hayret doğrusu,” dedi Leydi Neeley. “Narin bileklerime fazla büyük geldi herhalde.”

Peter elini ağzına kapayıp öksürdü.

Tillie onun ayak bileğini tekmeleyip, “Bakabilir miyim?” dedi.

“Tabii,” dedi yaşlı kadın, bileziği ona geri verip. “Gözlerim eskisi gibi görmüyor artık.”

Toplanan küçük kalabalık, gözlerini kısmış, bileziğin parlak altın tokasını kurcalayan Tillie’yi izliyordu.

Tillie bileziği Leydi Neeley’ye verip, “Bunu tamir ettirmeniz gerekecek,” dedi. “Tokası bozuk. Yeniden düşebilir.”

“Olmaz öyle şey,” dedi Leydi Neeley kolunu uzatıp. “Bayan Martin!” diye haykırdı.

Bayan Martin hızlıca yanlarına gelip bileziği kadının koluna yeniden taktı.

Leydi Neeley, “Hımm,” diye iç geçirip bileğini yüzüne yaklaştırdı ve kolunu indirmeden önce bileziğini tekrar inceledi. “Bunu *Asprey*’den aldım, oranın Londra’nın en iyi kuyumcusu olduğuna sizi temin ederim. Bana bozuk tokalı bilezik satmış olamazlar.”

Tillie, “Kasten olmamıştır,” dedi. “Ama...”

Lafını bitirmeye kalmadan herkes gözlerini halıya dikti. Bilezik tekrar düşmüştü.

“Kesinlikle tokası bozuk,” diye fısıldadı Peter.

“Rezalet!” diye feveran etti Leydi Neeley.

Peter da aynı fikirdeydi. Herkesin tek istediği bir an önce yemeğe geçmekken vakitlerini onun parlak bileziğine harcıyorlardı. Karınlar hep bir ağızdan guruldamaktaydı.

Bayan Martin bileziği yerden alıp Leydi Neeley’ye geri verince kadın, “Ne yapacağım bunu şimdi?” dedi.

Peter’ın tanımadığı uzun boylu, esmer bir adam küçük bir şekerlik uzatıp, “Bunu kullanabilirsiniz,” dedi.

Leydi Neeley beyefendiye teşekkür etme zahmetine girmeden, “Easterly,” diye mırıldandı hasetle. Bileziği şekerliğe koyup yakınlardaki bir büfeye kaldırdı. Düzgün bir daire şeklinde koyduğu bileziğe bakıp, “İşte,” dedi. “Herhalde herkes buradan da görebilir.”

“Yemek masasının ortasına süs olarak da koyulabilir,” diye önerdi Peter.

“Hmm, evet, harika fikir, Bay Thompson. Yemek vakti de geldi sayılır zaten.”

Peter belli belirsiz bir fısıltı duydu. “Sayılır mı?”

“Şey, haydi yemeğe geçelim,” dedi Leydi Neeley. “Bayan Martin!”

Her nasılsa hanımından birkaç metre uzaklaşabilmiş olan Bayan Martin geri geldi.

“Bakın bakalım, yemek için her şey hazır mı?”

Bayan Martin çıktı ve mutlu iç çekmelerin arasında kabul salonundan yemek salonuna geçildi.

Peter, oturma planına göre yerinin Tillie’nin yanında olduğunu memnuniyetle öğrendi. Normalde bir kont kızının yanına oturtulmazdı ve aslında sağındaki kadınla eşleştirildiğini tahmin ediyordu ama kadının diğer yanında Robbie Dunlop oturuyordu ve muhabbetleri pek hoş görünüyordu.

Söylentiler doğru çıkmıştı, yemek gerçekten enfesti. Peter sola bakıp Tillie’nin dudaklarını araladığını ve ona sesleneceğini gördüğünde mutlulukla kremalı istakoz çorbasını kaşıklamaktaydı.

Kız pek sevimliydi. Harry’nin asla tarif edemeyeceği, erkek kardeşi olarak asla anlayamayacağı biçimde sevimliydi. Harry küçük kızın ardındaki kadını göremezdi. Kızın yanağının okşanması kıvrımını, konuşmak için ağzını açınca biraz durakladığını, öpücük bekler gibi büzülen dudaklarını fark edemezdi.

Harry fark edemezdi ama Peter fark etmiş ve bu, onun aklını başından almıştı.

“Bir şey mi soracaktınız?” diye sordu. Sesinin alelaide tonuna kendi de şaşırmıştı.

Kız, “Evet,” dedi. “Ama nasıl soracağımı bilemiyorum... yani...”

Peter onun kafasını toplamasını bekledi.

Tillie bir an duraksadıktan sonra ona doğru eğildi, masada onlara bakan biri olup olmadığını kontrol etti. “Orada mıydınız?”

Peter sorunun ne anlama geldiğini bildiği hâlde, “Nerede miydim?” dedi.

“Öldüğü zaman,” diye sordu Tillie. “Orada mıydınız?”

Peter başını evet anlamında salladı. Hoş bir anı olmasa bile kıza karşı dürüst olmalıydı.

Tillie dudağı titreyerek, “Acı çekti mi?” diye sordu.

Peter ne diyeceğini bilemedi. Harry acı içinde ölmüştü. Üç gün boyunca acı içinde kıvranmıştı, iki bacağı da kırılmıştı ve birinin durumu öyle kötüydü ki kırık kemik, bacağından dışarı fırlamıştı. Aslında iyileşebilirdi, hatta topallığı bile kalmazdı. Cerrahları kırık kemikler konusunda oldukça donanımlıydı ama sonra Harry ateşlendi ve işte o zaman Peter onun kendi savaşından sağ çıkamayacağını anladı. İki gün sonra Harry ölmüştü.

Yine de ölüm döşeginde öyle hâlsizdi ki Peter onun acı çekip çekmediğinden emin değildi, özellikle de komutandan çalıştığı afyon ruhunu Harry’nin boğazından aşağı döktüğü için. En sonunda Tillie’nin sorusuna cevaben ancak, “Biraz. Acısız değildi ama bence... sona doğru... huzurluydu,” diyebilirdi.

Tillie başını salladı. “Teşekkür ederim. Hep merak etmiştim, hep de edecektim. Öğrendiğime sevindim.”

Peter sanki un ve et suyu Harry’nin ölümünü unutturabilmiş gibi yeniden çorbasına dikkat kesildi ama sonra Tillie, “Kahraman oldu diye mutlu olmam gerekirmiş ama ben öyle düşünmüyorum,” dedi.

Peter soru soran bakışlarını ona yöneltti.

“Herkes diyor ki onunla gurur duymalıymışız,” diye açıkladı Tillie. “Çünkü o kahramanmış, süngüsü Fransız askere saplı ölmüş ama ben bunlarda teselli bulamıyorum.” Dudakları, cevapsız sorular soran birinin çaresiz tebessümüyle gerildi. “Attan düşse de, kızılıcık kapsa da, boğazına tavuk kemiği kaçıp boğulsa da onu aynı şekilde özlerdik.”

Peter kızın sözlerini sindirmeye uğraşırken dudaklarının aralandığını hissetti. “O kahramandı,” dedi düşünmeden; bu doğrudu da. Harry defalarca kahramanlık yapmıştı, yiğitçe dövüşmüş, başkalarının hayatını kurtarmıştı, yine de herkesin hayalindeki gibi kahramanca ölmemişti. Waterloo’da Fransızlarla savaşırken Harry çoktan ölmüştü. Aptalca bir kazaya kurban gitmiş, sayısız kere tamirata giren bir teçhizat arabasının altında bedeni altı saat boyunca sıkışmıştı. O külüstürü çoktan odun yapmalılardı, diye düşündü Peter vahşice, ama ordu sineğin, bu durumda fazla mütevazı teçhizat arabalarının, yağını çıkarmadan edemezdi ve alay komutanı ölse de o arabayı emekli etmezdi.

Demek ki bu hikâye Tillie’nin de, ailesinin de kulağına gitmemişti. Demek ki Harry’nin ölümünün korkunçluğunu; onun son anlarını, savaş meydanının koyu kırmızı, korkunç ihtişamıyla boyayarak hafifletmeye çalışmışlardı.

“Harry kahramandı,” dedi Peter yine. Hakikat buydu ve savaşı görmeyenlerin bu hakikati anlamasının mümkün olmadığını çoktan öğrenmişti. Ölümünün birini diğerine tercih etmek içlerine su serpecekse Peter’ın buna itirazı olmazdı.

“Ona çok iyi arkadaşlık ettiniz,” dedi Tillie. “Yanında bulunduğunuz için çok memnunum.”

“Ona bir söz verdim,” dedi Peter aniden. Ona söylemeyecekti ama kendini tutamadı.

“Aslında birbirimize söz verdik. O ölmeden birkaç ay önceydi, ikimiz de... Yani önceki gün korkunç geçmişti, alayın çoğunu kaybetmiştik.”

Kız öne doğru eğildi, kocaman açılmış gözleri, şefkatle parlıyordu. Peter ona bakınca pembe, yumuşacık tenini, burnundaki soluk çillerini, en çok da onu öpmeyi ne kadar istediğini düşündü.

Tanırım. Tam da Leydi Neeley'nin ziyafetinin ortasında Tillie Howard'ı omuzlarından çekip ona sıkıca sarılmak, onu her ne pahasına olursa olsun öpmek istiyordu.

Harry olsa onu oracıkta düelloya çağırırdı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Tillie ve kızın sözleri onu yeniden gerçekliğe döndürdü. Ona oldukça önemli bir şey söylemek üzereydi ama dudaklarına bakakalmıştı. Kızın dudakları pembeden çok şeftaliye çalıyordu. Daha önce bir kadını öpmeden önce dudaklarına bakmadığını fark etti; en azından bu gözle bakmamıştı.

"Bay Thompson?" diye sordu Tillie. "Peter?"

Peter yumrukları masanın altında sıkılmış vaziyette, "Af edersiniz," dedi. Sanki bu onun konuya odaklanmasına yarayacakmış gibi. "Harry'ye söz vermiştim," diye sözlerini sürdürdü. "Canımız sıkkinken hep ailelerimizden bahsederdik. O gün yine konuşurken sizden bahsetti, ben de kendi kardeşimi anlattım; o da şimdi on dördüne girdi, eğer birimizin başına bir şey gelirse diğeri onun kardeşine göz kulak olacaktı."

Tillie bir an sesini çıkarmadan ona baktı. Sonra, "Çok düşüncelisiniz ama endişe etmeyin, sizi görevinizden azat ediyorum. Korunup kollanmaya ihtiyacım yok, zaten ağabeyim William da sapasağlam duruyor. Hem Harry'nin muadiline de gerek yok," dedi.

Peter konuşmaya niyetlendiyse de hemen fikrini değiştirdi. Zaten Tillie'ye kardeş gözüyle bakmıyordu, Harry'nin sahip çıkmaktan kastının kardeşlik taslamak olmadığına da emindi.

Kardeş muadili olmak da isteyeceği son şeydi.

Yine de o an bir cevap vermek gerekiyordu, Tillie de başını bir yana eğmiş, ondan akıllıca, anlamlı veya en azından karşılığını yapıştırabileceği bir söz söylemesini bekliyordu.

Tam da o anda Leydi Neeley'nin cırtlak feryadı odada yankılandı. Söyledikleri, Peter'ın sesin berbatlığını göz ardı etmesine sebep oldu:

“Kaybolmuş! Bileziğim kaybolmuş!”

İKİNCİ BÖLÜM

Haftanın en gözde daveti artık haftanın en meşhur olayı oldu. Sevgili Okur, eğer havadisleri hâlâ duymadıysanız Yazar baştan anlatsın: Leydi Neeley'nin midesi kazınan konukları daha çorbalarını bitiremeden ev sahibinin yakut bileziğinin çalındığı ortaya çıktı.

Mücevherin başına gelenler hakkında her kafadan bir ses çıkıyor. Kimi konukların bileziğin sadece kaybolduğunu düşünmesine rağmen Leydi Neeley geceyi saniyesi saniyesine hatırladığını, bunun şüphesiz hırsızların işi olduğunu iddia ediyor.

Anlaşılan (Leydi Mathilda Howard'ın tokasındaki defoyu teşhis ettiği) bilezik (Lord Easterly tarafından seçilen) şekerliğin içinde kabul salonundaki bir masaya konmuştu ki konuklar onun kusursuz parlaklığından mahrum kalmasın. Ne yazık ki yemek telaşıyla (Yazarın duyduğu kadarıyla saat öyle geç olmuş ki açlıktan kıvranan misafirler terbiyeyi bir kenara bırakıp yemek salonuna koşmuş.) kimsenin gözü bileziği görmemiş.

Yan odada duran mücevher, sonunda Leydi Neeley'nin aklına gelince bileziği almak üzere bir uşak yollanmış ama adam boş bir şekerlikle geri dönmüş.

O zaman şamata başlamış. Leydi Neeley bütün konukların üzerini aratmaya teşebbüs etmiş ama kim Canby Kontu gibi birinin, üstünü başını bir baronesin uşağına kurcalatacağına inanır? Bileziği hizmetçilerden birinin çalmış olabileceğini öne sürdülerse de Leydi Neeley ile uşaklarının karşılıklı sadakati kaya gibi sağlamdı ve Leydi Neeley en yenisi beş senedir orada olan çalışanlarından hiçbirinin ona bu şekilde ihanet etmeyeceğinden emindi.

Sonunda konuklar yüzlerinden düşen bin parça, olay yerinden ayrıldılar ve en kötüsü de -çorba hariç- yemeklere dokunulmadı bile. Umarız Leydi Neeley yemekleri ithamlara karşı şahin gibi kolladığı hizmetçilerine sunmayı uygun görmüştür.

Emin olun, Sevgili Okur, Yazarınız bu dedikoduları yorumlamaya hız kesmeden devam edecek. Acaba sosyetenin üyelerinden birinin adı bir hırsız olması mümkün mü? Asla, çünkü böylesine kıymetli bir parçayı Leydi N'in burnunun dibinden yürütebilecek hırsız pek mahir olmalı.

LEYDI WHISTLEDOWN'IN CEMİYET NOTLARI, 29 MAYIS 1816

“Sonra,” diye coşkuyla devam etti özenle giyinip kuşanmış genç beyefendi, her zaman en yeni dedikodulardan haberdar olduğu belliydi, “Bay Brooks’a, kendi yeğenine, ceketini zorla çıkarttırıp iki uşağına adamın üstünü aratmış.”

“Üç değil miydi?”

Canbylerin kabul salonunun kapısında duran Peter, “Öyle bir şey olmadı,” dedi ağır ağır. “Ben de oradaydım.”

Yedi beyefendi ona döndü. Beşi sinirli, biri bıkkın, biri de keyifli görünüyordu. Peter ise bu durumdan ziyadesiyle rahatsız olmuştu. Tillie’yi Mayfair’deki şatafatlı Canby malikânesinde ziyaret etmeye niyetlendiğinde neyle karşılaşacağından emin değildi ama beklediği manzara kesinlikle bu değildi.

Geniş kabul salonu erkek ve çiçek kaynıyordu ve Peter'ın elindeki süsen buketi fazla yersiz görünmeye başlamıştı.

Tillie'nin bu kadar popüler olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Eminim," dedi ilk bey. "İki tane uşak vardı."

Peter omuzlarını silktilti. Züppenin doğru söyleyip söylemediği hiç önemli değildi. "Leydi Mathilda da oradaydı," dedi. "Bana inanmıyorsanız ona sorun."

Tillie onu tebessümle karşılarken, "Doğru," dedi. "Ama Bay Brooks ceketini çıkardı."

Konukları üç uşağın aradığını iddia eden bey, Peter'a dönüp kurnazca sordu: "Siz ceketinizi çıkardınız mı?"

"Hayır."

"Bay Brooks arandıktan sonra misafirler isyan etti," diye açıkladı Tillie. Sonra âşıklarına dönüp konuyu değiştirdi: "Bay Thompson'ı tanıyor musunuz?"

Peter'ı tanıyan sadece iki kişi çıktı, Peter hâlâ şehrin yabancıları sayılırdı ve tanıdıklarının çoğu Eton ve Cambridge'den okul arkadaşlarıydı. Tillie gerekli tanıştırmaları yaptı, sonra hiçbir bey yerinden ve güzel -zengin- Leydi Mathilda'ya kur yapma fırsatından olmaya yanaşmadığı için Peter salonun en iyi sekizinci köşesinin yolunu tuttu.

Peter, *Whistledown*'ı okuyordu, Tillie'nin sezonun en zengin mirasçısı olduğunu öğrenmişti. Harry'nin hep servet avcılarına sopa atmak zorunda kalacağını söylediğini hatırlıyordu. Ne var ki Peter o ana dek Londralı delikanlıların Tillie'yi tavlama için böylesine canla başla uğraştığını fark edememişti.

Tüm bunlar mide bulandırıcıydı.

Hem Tillie'nin seçtiği, daha doğrusu Tillie'nin babasının seçtiği adamın ona hak ettiği sevgi ve saygıyı gösterdiğine emin olmalıydı. Harry'ye bu kadarını borçluydu.

Böylece teftiş ve münasip oldukça etraftaki kara sevdalı kalabalığın gözünü korkutmaya koyuldu.

İlk beyle işi pek kolaydı. Birkaç dakika sonra kelime haznesinin üç haneli rakamları görmediği anlaşıldı ve Peter'ın yaptığı tek şey ona, Tillie'nin boş vakitlerinde felsefe makaleleri okumayı çok sevdiğini söylemek oldu. Talip soluğu kapının yanında aldı. Aslına bakılırsa Tillie böyle bir merakı olduğundan bahsetmemişti ama Peter onun istediği takdirde felsefe makalelerini okuyup anlayabilecek kadar zeki olduğunu düşünüyordu ve bu da damat adayını elemeye yeter de artardı.

Sıradaki beyin kumar tiryakiliği Peter'ın kulağına gitmişti. Adam; Peter, Hyde Park'ta başlamak üzere olan at yarışından bahseder bahsetmez apar topar vedalaşıp çıktı. Peter üç kişiyi de beraberinde götürdüğüne memnun olmuştu. At yarışı gerçekten de yapılacaktı ama dört delikanlı Peter'ın yarışın saatini yanlış hatırladığını anladıklarında biraz hayal kırıklığına uğrayacaklardı şüphesiz. Bahisler altmış dakika kadar önce kapanmıştı.

Her neyse.

Peter gülümsedi. Günü beklediğinden çok daha eğlenceli geçiyordu.

“Bay Thompson.” Kulağına kuru bir kadın sesi çalındı. “Kızımın taliplerini mi korkutuyorsunuz?”

Başını çevirince muzip bir ifadeyle ona bakan Leydi Canby ile karşılaştı, Peter buna minnettar olmuştu. Çoğu anne yaptığına çok kızardı. “Tabii ki hayır,” dedi Peter. “En azından sizin damat olarak görmek isteyeceklerinizi değil.”

Leydi Canby kaşlarını kaldırmakla yetindi.

“At yarışına para saçmayı burada sizin huzurunuzda bulunmaya tercih eden hiç kimse kızıma layık olamaz.”

Kadın güldü, gülünce Tillie'ye ne kadar da benzemişti. “Ne güzel söylediniz, Bay Thompson,” dedi. “Bu kadar büyük bir mirasın varisinin annesi olarak en ufak dikkatsizliği kabul edemem.”

Peter duraksadı, kadının sözlerinin ses tonunun ima ettiğinden daha sivri olup olmadığını düşündü. Eğer Leydi Canby onu tanıyorsa ki tanıyordu -adını geçen gün tanıştırdıklarında hemen hatırlamıştı- üç beş kuruş dışında kayda değer bir şeyi olmadığını da biliyor olmalıydı.

“Harry’ye ona göz kulak olacağıma dair söz verdim,” dedi Peter hissiz ve kararlı bir tavırla. Sözünü tutmaktan başka bir niyeti olmadığını belli etmeliydi.

Leydi Canby başını biraz yana eğip, “Anladım,” diye mırıldandı. “O yüzden mi geldiniz?”

“Tabii ki.” Peter bunu samimiyetle söylemişti. En azından böyle düşünmek istiyordu. Son on altı saat boyunca Tillie Howard’ı öpmeyi hayal etmesi bir şey değıştirmezdi. Onunla birlikte olması imkânsızdı.

Lord Bridgerton’ın küçük kardeşiyle sohbet eden Tillie’yi izledi ve adamda itiraz edilecek tek bir şey bulamayınca istemsizce dişlerini gıcırdattı. Adam uzun boylu, güçlü kuvvetli ve belli ki zeki biriydi, dahası iyi, zengin bir aileden geliyordu. Tillie’nin unvanını gösterişsiz bir “Bayan” a düşürecek olsa dahi Canbyler böyle bir evlilikten mutluluk duyardı.

Leydi Canby elinin küçük, zarif bir hareketiyle söz konusu beyefendiyi işaret edip, “Ondan oldukça memnunuz,” dedi. “Yetenekli bir sanatçı, annesiyle de yıllardır yakın arkadaşız.”

Peter şiddetle onayladı.

“Ne yazık ki,” diye devam etti Leydi Canby, omzunu silkerek, “O cephede pek şansımız yok gibi. Korkarım ki burada bulunmasının tek sebebi çocuklarının mürüvvetini görmek için çırpınan sevgili Violet’ın gönlünü yapmak. Bay Bridgerton yuva kurmaya hazır görünmüyor, annesi de onun birisine gizliden abayı yaktığını düşünüyor.”

Peter gülümsemesine direndi.

Leydi Canby, sinir bozucu mükemmellikte yakışıklılığa ve karaktere sahip Bay Bridgerton'ın elini öpüp ayrılmasından sonra, "Tillie, hayatım," dedi. "Henüz Bay Thompson'la konuşmadın. Sırf Harry ile dostluğunun hatırına bize uğrama zahmetine girmiş."

"Sırf o yüzden diyemeyiz," dedi Peter. Sesi niyet ettiği kadar tatlı ve ölçülü çıkmamıştı. "Sizi görmek her zaman çok hoş, Leydi Mathilda."

Son âşığı da uğurladıktan sonra, "Lütfen," dedi Tillie. "Bana Tillie diyebilirsiniz." Annesine döndü. "Harry bana hep öyle derdi, belli ki cephede de bizden sık sık bahsetmiş."

Leydi Canby küçük oğlunun adı geçince hüzünlü bir tebessümle gözlerini kırıştırdı. Gözleri boş boş bakmaya başladı ve Peter onun her ne kadar ağlamak istese de bunu yapamayacağını düşündü. Hemen mendilini ona uzattı ama kadın kafasını sallayıp jestini reddetti.

Ayağa kalkıp, "Eşimi bulayım," dedi. "Sizi tanımak isteyeceğine eminim. Geçen gece bizi tanıştırdıklarında bir yerlerdeydi, ben de... Şey, sizinle tanıştığına memnun olacaktır." Odanın kapısını açık bırakıp alelacele çıktı, koridorun öbür yanına bir uşak gönderdi.

Tillie, "Ağlamaya gitti," dedi. Peter'ı suçlu hissettirmek için söylememişti. Yalnızca açıklama yapmak, üzücü bir gerçeği ifade etmek istemişti. "Hâlâ ağlamayı bırakmadı."

"Çok üzüldüm," dedi Peter.

Kız omzunu silkti. "Bundan kaçış yok gibi görünüyor, hiçbirimiz için. Hiçbirimiz onun ölebileceğini hiçbir zaman düşünmemiştik galiba. Şimdi bakınca çok aptalca görünüyor. O kadar şaşırtıcı değildi aslında. Sonuçta savaşa gitti yani. Başka ne olacaktı?"

Peter başını salladı. "Hiç aptalca değil. Savaşı görene kadar hepimiz kendimizi ölümsüz sanıyorduk aslında." Yutkundü, hatıraları aklından atmaya çalıştı. Ama bir kez hatırlamaya

başladı mı durmak çok zordu. “Tecrübe etmeden anlamak mümkün değil.”

Tillie’nin dudakları hafifçe gerilince Peter onu gücendirdiğini düşündü. “Küçümsemek için söylemedim,” dedi.

“Alınmadım. Ondan değil, sadece... düşünüyordum.” Kız ona doğru eğildi, gözleri parlamaya başlamıştı. “Harry’den bahsetmeyelim, olur mu? Mutsuz olmaktan çok yoruldum.”

“Tabii,” dedi Peter.

Kız ona bakıyor, Peter’ın sözlerine devam etmesini bekliyordu ama sessizlik bozulmadı. Sonunda, “Ee, hava nasıldı?” diye sordu.

“Biraz yağmur çiseliyor,” diye cevapladı Peter. “Onun dışında her zamanki gibi.”

“Sıcak mı?”

“Çok değil. Dün gecekinden biraz daha sıcak.”

“Evet, dün bayağı serindi, değil mi? Hem de mayıs ayında.”

“Memnun değil misiniz?”

“Maalesef. Bahar çoktan gelmiş olmalıydı.”

“Doğru.”

“Öyle.”

“Öyle.”

Tek kelimelik cevaplar, diye düşündü Tillie, güzel sohbetlerin katilidir. Harry dışında ortak bir noktaları *olmalıydı*. Peter Thompson yakışıklı ve zekiydi; en önemlisi de hülyalı, mahzun bakışlarını ona yönelttiğinde Tillie’nin tüyleri ürpe-riyordu.

Konuşmayı becerebildikleri tek konunun onu gözyaşlarına boğması hiç de adil değildi.

Onu konuşmaya teşvik etmek için gülümsedi ama Peter bir şey söylemedi. Tille tekrar gülümseyip boğazını temizledi.

Peter sonunda mesajı alıp, “Okur musunuz?” diye sordu.

Hayretle, “*Okur muyum?*” diye tekrar etti.

“Okuyabiliyor musunuz diye sormadım, okumayı sever misiniz demeye çalışmıştım.”

“Tabii, neden?”

Peter omzunu silkti. “Buradaki beylerden birine sevdiğinizi söyledim de.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

Tillie dişlerini sıkı. Nedenini bilmesede Peter Thompson’a kızması gerektiğine emindi. Ona zarar verecek bir şey yapmıştı, şimdi de ciğerci kedisi gibi mutlu mesut oturmuş, güya tırnaklarını inceliyordu. Sonunda, “Hangi beye?” diye sordu Tillie.

Peter kafasını kaldırıp Tillie’ye baktı. Tillie, ona tırnaktan daha çok ilgi gösterdiği için Peter’a teşekkür etmemek için kendini zor tuttu.

“Bay Berbrooke olmalı.”

Tillie’nin evlenmek isteyeceği biri değildi. Nigel Berbrooke iyi kalpli bir adamdı ama bir sandalyeden daha zeki sayılmazdı ve entelektüel bir eş fikri onun ödünü patlatmış olmalıydı. Tüm iyi niyetiyle baktığında Peter ona iyilik yaptığını sanmış olabilirdi. Yine de Tillie işlerine karışılmasından hiç hoşlanmamıştı. “Ne okuduğumu söylediniz?” dedi yumuşak bir sesle.

“Şey işte... felsefe makaleleri.”

“Pekâlâ. Neden böyle bir şey söyleme ihtiyacı hissettiniz?”

“İlginç bulacağını düşündüm,” dedi Peter kayıtsızca.

“Peki -sırf meraktan soruyorum- siz öyle deyince ne oldu?”

Peter şaşırmış gibi yapma zahmetine katlanmadı. “Koşarak kaçtı gitti,” diye mırıldandı. “Düşünsenize.”

Tillie kayıtsız ve alaycı durmaya çalıştı. Kalkmış kaşlarının altından imalı imalı bakmayı denedi ama umut ettiği kadar incelikli değildi. Zira, “Felsefe makalesi okuduğumu nereden çıkardınız?” derken fazla memnun görünüyordu.

“Okumuyor musunuz?”

“Ne önemi var?” diye yanıtladı Tillie sertçe. “Taliplerimi korkutup durmayın.”

“Öyle yaptığımı mı düşünüyorsunuz?”

Kız, “Yapmayın böyle,” diye dudak büktü. “Bay Berbrooke’a zekâmı övdünüz, şimdi yermeye kalkmayın.”

“Peki o zaman,” dedi Peter. Kollarını kavuşturmuştu ve babasıyla ağabeyinin Tillie’yi azarlayacağı zaman takındığı ifadeyi takınmıştı. “Hakikaten Bay Berbrooke’la nişanlanmak mı istiyorsunuz? Veya at yarışına para yatırmak için bir-biriyle yarışan adamlardan biriyle?”

“Tabii ki hayır ama onların gözünü korkutmak da sizin üzerinize vazife değil.”

Peter, Tillie’ye bir geri zekâlıya bakar gibi baktı. Ya da bir kadına. Tillie tecrübelerine dayanarak çoğu erkeğin arada bir fark görmediğini söyleyebilirdi.

Kız sabırsızca açıkladı: “Erkekler buraya *geldikçe* gelecek.”

“Anlamadım?”

“Kendinizi bir sürüdeki koyun olarak düşünün. Biriniz bir kadınla ilgilenmeye başladı mı, diğerleri de onun peşinden gelecek.”

“Sizin hayattaki amacınız zaten kabul odasında beyefendilerden oluşan bir sürü toplamak değil mi?”

Ses tonu buyurgan, hatta hakaretamizdi ve Tillie’nin onu evden attırmasına *çok az* kalmıştı. Peter’ın Harry ile dostluğu ve muhtemelen Harry’nin vasiyeti, böyle ukala davranması üzerine uşağın onu anında kapının önüne koymasına engel olan şeydi.

“Amacım,” dedi sertçe, “Tercihen uzun ve huzurlu bir hayat sürebileceğim bir koca bulmak. Kafeslemek, avlamak, saçından tutup mihraba sürüklemek değil. Ayaklarım yere bastığından ötürü mümkün olan en fazla talibi değerlendirmeyi

ve çoğu genç kızı itham ettikleri gibi boş hayallerin peşinden koşmamayı tercih ederim.”

Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. Delikanlıya kötü kötü bakıyordu. “Başka sorunuz var mı?”

Peter kıza boş boş baktı. Sonra, “Gidip hepsini geri getirmemi ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır! Aa,” dedi kız onun kurnaz tebessümünü görünce. “Siz bana mahsus sataşıyorsunuz.”

“Yok canım,” diye itiraz etti Peter.

Peter’in yerinde Harry olsaydı suratının ortasına yastığı yemişti. Harry olsaydı çoktan gülüşmeye başlamışlardı ama Tillie, Harry’nin gülümsemesinde böyle kaybolmazdı, kanının kaynadığını, tüylerinin ürperdiğini hissetmezdi.

En önemlisi eğer onun yerinde Harry olsaydı şu anki gibi hayal kırıklığına uğramazdı, çünkü ne Peter Thompson onun ağabeyiydi ne de Tillie onun böyle bir fikre kapılmasını istiyordu.

Ama belli ki o öyle hissediyordu.

Harry’ye kıza göz kulak olacağına dair söz vermişti, şimdi Tillie bir angaryadan fazlası değildi. Acaba Tillie’den hoşlanıyor muydu? Onu azıcık da olsa ilgi çekici veya eğlenceli buluyor muydu? Yoksa ona sırf Harry’nin hatırına mı katlanıyordu?

Bunu bilmek mümkün değildi, bu soruları ona soramazdı. Zaten şu anda tek istediği Thompson’ın çekip gitmesiydi fakat bunu belli ederse korkak olduğunu zannederlerdi ki bunu hiç istemiyordu. Harry’nin son anlarında yaptığı gibi cesaretini ve azmini hayat boyunca elden bırakmamalıydı. Bu onun ağabeyine borcuydu.

Peter Thompson’la yüzleşmek Harry’nin askeri kahramanlıklarının yanında çok sönük kalıyordu. Ne var ki kimse onu vatan uğruna savaşmaya yollamayacaktı ve eğer korkularının üstesinden gelmeye kararlıysa şimdilik bununla yetinmesi gerekecekti.

Ellerini kucağında kavuşturup, “Bu seferlik affettim,” dedi.

“Özür diledim mi?” Peter belli belirsiz tebessümüyle onu yine kalbinden vurdu.

“Hayır, ama dilemeniz lazımdı.” Tillie de ona tatlı tatlı gülümsedi. “Ben de hayırsever olduğum için size dilemediğiniz özrü bağışladım.”

“Sonra da kabul mü ettiniz?”

“Tabii ki. Öbür türlü terbiyesizlik olurdu.”

Peter şaşırtıcı ölçüde sıcak bir kahkaha attı. Tillie de ona gülümsedi.

“Pekâlâ,” dedi. “Siz kazandınız. Kesin, kuşkusuz, şüphe götürmez biçimde...”

“Hem de şüphe götürmez, öyle mi?” dedi kız memnuniyetle.

“Hem de nasıl! Madem kazandınız, ben de özür diliyorum.”

Tillie içini çekti. “Zafer de ne tatlı şeymiş.”

Peter kaşlarını kaldırıp, “Öyle ya,” dedi. “Sizi temin ederim ki kolayca özür dilemem.”

“Muzipçe de dilemezsiniz herhalde?”

“Muzipçe hiç dilemem.”

Tillie gülümseyerek taşı gediğine oturtacak bir cevap aramaktaydı ki uşak çay tepsisiyle beliriverdi. Bunu annesi talep etmiş olmalıydı, demek ki birazdan o da gelecekti. Peter’la baş başa sohbet edecek az vakti kalmıştı.

Göğsünü sıkıştıran hayal kırıklığına, ona her baktığında midesinde daha da hızlı uçuşan kelebeklere mukayyet olmalıydı. Olabilseydi ona çay uzattığında birbirine değen parmaklarına, gözlerinin buluşmasına bu denli şaşırmazdı.

Düşüyordu.

Düşüyor, düşüyor, düşüyordu... Sıcak bir meltem; nefesini, nabzını, hatta kalbini çalıp götürüyordu. Her şey bittiğinde, daha doğrusu kendine geldiğinde elinden çay fincanını düşürmediğine hayret etti.

Ya o da kızın içinde kopan fırtınaları fark ettiyse?

Tüm dikkatiyle fincana önce süt, sonra çay koydu. Böyle sıradan işlere odaklanarak az önce başına geleni unutabilirdi. Çünkü sevdaya tutulduğundan şüpheleniyordu.

Bunun başına büyük dert açacağına emindi. Erkeklerle pek haşır neşir olmamıştı. Londra'daki ilk sezonunu Harry'nin ölümü sebebiyle yarıda kesip bir sene boyunca sayfiyede ailesiyle beraber yas tutmuştu.

Ne var ki Peter'ın onu cazip bulmadığını biliyordu. Onun için Harry'nin kız kardeşi, emanetinden başka bir şey değildi.

Hatta kıza çocuk gözüyle bakıyor olabilirdi.

Peter için o, yalnızca tutulacak bir sözdü; ne bundan fazlası ne bundan azı. Eğer Peter'ın ağabeyine adanmışlığı onu duygulandırmasa onu soğuk ve mesafeli bulurdu.

“Bir şey mi oldu?”

Tillie Peter'ın sesini duyunca ona bakıp keyifsizce güldü. Bir şey olmuş muydu? Çok şey olmuştu.

“Yok canım,” dedi kız. “Nereden çıkardınız?”

“Çayınızı içmediniz.”

“Ben ılık seviyorum,” diye uyduruverdi. Fincanı ağzına götürüp bir yudum aldıktan sonra sahte bir kibarlıkla, “Harika olmuş,” dedi.

Peter onu merakla izlerken Tillie kaderine isyan etmek üzereydi. Eğer karşılıksız aşka düşecekse bile sevdiği, böylesine zeki bir bey olmamalıydı. İki üç çam daha devirirse duyguları kabak gibi ortaya çıkacaktı.

O zaman rezil olurdu işte.

Tillie konuyu değiştirmenin mümkün olan en mantıklı hamle olduğunu düşünerek, “Cuma günü Hargreaves balosuna gelecek misiniz?” diye sordu.

Peter onayladı. “Galiba siz de geleceksiniz?”

“Tabii. Eminim ki çok eğlenceli olacak. Hem Leydi Neeley'yi kolunda bileziğiyle görmeye can atıyorum.”

Peter hayretle, “Bulundu mu?” diye sordu.

“Hayır, ama bence bulur. Partideki herhangi birinin onu çalabileceğini düşünmüyorum. Muhtemelen masanın arkasına düştü, kimse de oraya bakmayı akıl etmedi.”

Peter, “Ben de öyle olduğunu düşünüyorum,” dedi ama sözünü bitirince dudaklarını hafifçe büzdü. Pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Ama?” dedi Tillie.

Bir anlığına cevap alamayacağını sandıysa da Peter, “Siz hiç yokluk çekmediniz, Leydi Mathilda. Hırsızlık yapacak kadar çaresiz kalmayı anlamanız imkânsız,” dedi.

Tillie ona Leydi Mathilda denmesinden hiç hoşlanmamıştı. Konuşmalarına artık aştıklarını düşündüğü bir resmiyet katıyordu. Sözü de hoş sayılmazdı. Sanki Tillie çıtkırlıdım bir prenesti, o ise feleğin türlü çemberinden geçmişti.

“Tabii ki,” dedi Tillie. Tüm yaşamı boyunca pamuklara sarılmıştı, bunu inkâr etmenin anlamı yoktu. “Yine de bileziği Leydi Neeley’nin burnunun dibinden yürütmek büyük cesaret.”

Peter sesini çıkartmadan kızın söylediklerini kafasında tartıyordu. Tillie onun kendisini fena hâlde taşralı, en iyi ihtimalle çok saf bulduğunu düşündü. Neden insanların iyi olduğunu düşünmek onu aptal durumuna düşürüyordu?

Böyle olmamalıydı. İnsan arkadaşlarına, akrabalarına güvenmeli ve en önemlisi bu yüzden aptal ilan edilmemeliydi.

Ne var ki Peter onu şaşırtarak, “Haklısınız. Zaten çoğu gizemli olayın açıklaması oldukça basit ve sıkıcı olur. Bir haftaya kalmaz Leydi Neeley tükürdüğünü yalar,” dedi.

Tillie, “İyi niyetli olmamın aptalca olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?” diye sordu. Keşke o an yer yarılrsa da içine girseydi ama bu adama soru sormadan da edemiyordu. Fikrine bu kadar önem verdiği başka kimse yoktu.

Peter gülümsedi. “Hayır. Sizinle hemfikir değilim. Yine de insanlığa olan inancı kökten sarsılmamış biriyle karşılıklı çay içmek ne hoş.”

Tillie’nin yüreğine bir anda karamsarlık çöktü. Acaba savaş Harry’yi de değiştirir miydi? Herhalde değiştirdi, diye düşündü ve daha önce bunu akıl edemediğine hayret etti. Onun Harry’si hep aynı kalmıştı: güldüren, neşeli, her fırsatta muziplikler yapan bir delikanlı.

Ancak Peter Thompson’ın gözlerinin ardında hiç dağılmayan kara bulutlar vardı.

Harry de Peter ile aynı yerde savaşmıştı. Gözleri aynı dehşeti görmüştü, şimdi Belçika’da toprağın altında olmasa onun gözlerinde de aynı bulutlar dolanacaktı.

“Tillie?”

Hemen başını kaldırdı. Sessizliği uzun sürmüştü ve Peter ona merakla bakıyordu.

“Kusura bakmayın,” dedi. “Dalmışım.”

Ne var ki bir yandan çayını yudumlayıp bir yandan Peter’ı gizli gizli süzerken düşündüğü şey Harry değildi. Bir yıldır, en sonunda, şükürler olsun, Harry değildi.

Peter’ı düşünüyordu. Bu kara bulutlar onun gözlerine hiç yakışmıyordu. Tillie o bulutları dağıtacak rüzgâr olmayı tüm kalbiyle arzu ediyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

... Yazar, Ziyafet Felaketi'nin konuk listesini kamuoyuna arz ettiğine göre, okurlara çam sakızı çoban armağanı bir dedikodu verebilir. Şüpheliler kimdi? Napolyon'a karşı savaşan cesur bir asker olarak ün yapmışsa da Bay Peter Thompson hakkında fazla şey bilinmiyor. Sosyete şüpheliler arasında bir savaş kahramanını görmekten nefret etse dahi Yazar, Bay Thompson'ın ayrıca servet avcılığıyla ün saldıgını belirtmeden geçemez. Bay Thompson'ın şehre geldiğinden beri eş aradığı gayet açık. Yine de Yazar, Sezar'ın hakkını Sezar'a verecek, beyefendinin bu arayışı gayet ölçülü ve medeni bir tutum içinde gerçekleştirdiğinin altını çizecektir.

Fakat ne yazık ki Bay Thompson'ın babası Lord Stoughton baronların en zengini sayılmaz. Bay Thompson ailenin küçük oğlu, ağabeyi de çocuk sahibi olma yolunda ilerlediğinden mirasta ancak dördüncü sırada yer alıyor. Bu yüzden düzgün bir hayat sürmek için tek umudu zengin bir eş bulabilmek.

Yine de kendisi sermaye edinmek için farklı bir yol tutturmuş da olabilir, kim bilir?

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET NOTLARI, 31 MAYIS 1816

Eğer Peter, Leydi Whistledown'ın kim olduğunu bilse onu bir kaşık suda boğabilirdi.

Servet avcısı. Bu lakaptan, kendine yapılmış bu yakıştırmadan iğrenmişti, hatta bu kelimeler aklına gelince tiksintiden kusacak gibi oluyordu. Sırf böyle anılmak istemediğinden Londra'daki son ayını diken üstünde geçirmişti.

Mütevazı bir çeyizi olan bir eş aramak ve para için insanları ayartmak aynı şey değildi herhalde. Arada tek kelimelik bir fark vardı.

Şeref.

Babası o daha beş yaşında bembeyaz bir sayfayken onu karşısına alıp gerçek bir beyefendinin nasıl davranması gerektiğini anlattığından beri tüm hayatı bunun üstüne kurulu-
luydu. Peter korkak bir dedikodu yazarının bir kalem darbe-
siyle şerefini lekelemesine asla izin vermeyecekti.

Aşâğılık kadının kendisi azıcık şeref sahibi olsaydı, diye içinden geçirdi vahşice, maskenin arkasına geçip kalem delikanlılığı yapmazdı. Gerçek adını saklayıp iftira atmak, hakaret etmek namertlerin işiydi. Ne yazık ki Leydi Whistledown'ın kim olduğunu bilmiyordu, muhtemelen ömrü boyunca da bilemeyecekti. Bu yüzden sinirini etrafındakilerden çıkarmakla yetinmek zorundaydı.

Görünen o ki ertesi gün uşâğından özür dilemesi gerekecekti.

Kravatını çekiştirerek Leydi Hargreaves'in fazlasıyla kalabalık balo salonunda yolunu bulmaya çalıştı. Bu daveti geri çeviremezdi, aksi takdirde Leydi Whistledown'ın sözlerine haddinden fazla kıymet vermiş olurdu. En iyisi işi pişkinliğe vurarak gülüp geçmek ve bugünkü sayıda rezil olan tek kişi olmadığıyla avunmaktı. Leydi W toplam beş konuğu mercek altına almıştı. Buna zavallı Bayan Martin de dahildi. Sesyete onu kesinlikle çiğ çiğ yiyecekti çünkü, çoktan dile düşmüş dedikoduda söylendiği gibi, Leydi Neeley'nin tek yaveri oydu.

Zaten bu akşam buraya gelmek zorundaydı. Daveti çoktan kabul etmişti, üstüne üstlük evlilik çağındaki tüm Londra kızlar orada olacaktı. Bu şehirde bulunma amacını aklından çıkarmamalıydı.

Bu sezon nişanlanamazsa meteliğe kurşun atacaktı. Oxford Caddesi'nin kuzeyindeki mütevazı bekâr odasının kirasını bile zor ödüyordu.

Bu akşam büyük ihtimalle kayınpeder adayları ona daha temkinli yaklaşacak, bazıları kızlarının onunla konuşmasına izin vermeyecekti. Lakin cemiyetin gözünde evde saklanmak, suçunu kabul etmek anlamına gelecekti. Bu nedenle en iyisi hiç bozuntuya vermemekti, içinden duvarları yumruklamak gelse dahi.

En kötüsü de artık Tillie ile görüşemeyecek oluşuydu. Zaten sezonun en varlıklı varisiydi ve güzelliğiyle neşeli karakteri onu oldukça cazip bir hâle getiriyordu. Ona kur yapan kim olursa olsun servet avcısı olarak bilinecekti, Peter da onun peşinde dolaşıp durursa lekelenmiş adı asla temize çıkamayacaktı.

Ne yazık ki görüşmeyi istediği tek kişi, yegâne kişi Tillie idi.

Düşünceleri, hayalleri onunla doluydu. Gülümsüyor, kahkaha atıyor, sonra ciddileşiyordu. Onu anlıyormuş gibi görünüyordu, varlığı Peter'ı rahatlatıyordu ve Peter bundan fazlasını istiyordu. Kızın ensesindeki küçük sıkı topuzu dağıtıp saçı ne kadar uzun görmek, teninin kokusunu, kalçasının kıvrımını tam olarak öğrenmek istiyordu. Onunla terbiye sınırlarını aşan yakınlıkta dans etmek ve onu başka hiçbir erkeğin onu göremeyeceği bir yere kaçırmak istiyordu.

Ama hayaller hayal olarak kalacaktı.

Canby Kontu tek kızına bir baronun meteliksiz oğlunu alacak değildi. Eğer Peter, Tillie'yi kaçırarak olursa, aileden

izinsiz evlenirlerse... Kızı reddedecekleri açıkltı ve Peter onu fakir ama gururlu bir hayata sürükleyemezdi.

Peter alaycılıkla, Harry'nin kardeşime göz kulak ol derken bunu kastetmediğini düşündü.

Böylece balo salonunun bir köşesinde güya şampanya kadehine dikkat kesilmişken Tillie'yi ortalıkta görmediğine sevindi. Tillie'nin nerede olduğunu bilse onu gözlemekten kendini alamazdı.

O zaman kız illaki gözüne çarpardı.

Bir kez onu gördü mü başını başka yere çevirebilir miydi?

Tillie de onu görürdü tabii, göz göze gelirlerdi ve o da gidip selam vermek zorunda kalırdı. Sonra Tillie dans etmek isteyebilirdi...

Peter savaştan, işkenceye uğramaktan korktuğu için dönmemiş miydi? Şimdi kendi tırnaklarını çekmek üzereydi.

Peter yavaşça sırtını kalabalığa çevirdi. Omzunun üzerinden geriye baktığını görünce kendine zihinsel bir tokat attı. Askerden tanıdığı birkaç kişiyi buldu. Belli ki pek çoğunun Londra'ya gelme amacı kendisinininkiyle aynıydı. Yine de Robbie Dunlop dışında hiçbirisi Leydi Neeley'nin talihsiz ziyafetine davet edilme bahtsızlığına uğramamışlardı. Robbie, Leydi Whistledown'ın hışmına uğramamıştı, belli ki o pörsümüş kocakarı bile Robbie'nin böyle cüretkâr bir şekilde hırsızlık etmek şöyle dursun, bunun planını bile yapamayacak kadar dürüst olduğunu biliyordu.

Eski askerlerden biri, "*Whistledown* yazısı büyük talihsizlik," diye teselli etmek istedi samimiyetle. Peter homurdanarak omzunu hafifçe silkti. Bu cevap ona yetmiş olmalıydı.

"Haftaya kimse hatırlamaz bile," dedi başka biri.

"Nasıl olsa haftaya kadar anlatacak yeni bir skandal bulur, zaten kimse de senin o bileziği çaldığını düşünmüyor."

Peter bir anda içine dolan dehşetle arkasına döndü. Sadece servet avcılığı konusunda içerlemiş, onun *hırsız*

olduğundan şüphelenebilecekleri aklının ucundan geçmemiştir.

Arkadaşı, suratının aldığı vahşi hâli görüp geriye gitti. “Şey, konuyu açmayayım demiştin ama... Suçlu kesin o ya-verdir. O tipler genelde meteliğe kurşun atıyor.”

“Bayan Martin bir şey yapmadı,” diye tersledi Peter adamı.

“Nereden bilebilirsin ki?” dedi birisi. “Onu tanıyor musun?”

“Onu tanıyan var mı?” diye sordu bir başkası.

Peter sertçe, “Bayan Martin suçlu olamaz,” dedi. “Bir kadının şerefiyle oynamak çok yakışsınız.”

“Tamam da nereden...”

“Ben hemen yanında duruyordum. Papağanın teki sürekli kadına saldırıyordu. Bileziği alacak fırsatı zaten olmadı. Gerçi baş şüpheli olarak benim sözüme kim inanır bilemem.”

Hepsi bir ağızdan onun sözüne itibar ettiklerini anlatmaya çalıştıysa da içlerinden birisi onun zaten baş şüpheli olmadığını söyleyiverecek kadar budalaydı.

Peter ona bakakaldı, baş olsun olmasın, demek ki Londra’nın büyük çoğunluğu onun hırsız olabileceğinden şüphelenmekteydi.

Kahretsin.

“İyi akşamlar Bay Thompson.”

Tillie. Bir o eksikti.

Peter ona doğru döndü. Keşke kızın sesini duyunca kalbi böyle çarpmasaydı. Onu görmemeliydi. Onu görmek bile istememeliydi.

Tillie bir şey gizler gibi gülümseyerek, “Sizi görmek ne güzel,” dedi.

Peter’ın içi burkuldu.

Kızın uzattığı eli öptü. “Leydi Mathilda.” Tillie dönüp Robbie’yi selamladıktan sonra, “Beni meslektaşlarınızla tanıştırmak istemez miydiniz?” dedi.

Peter kızın çekiciliğine -hiç değilse çeyizin çekiciliğine- kapılan arkadaşlarını çatık kaşlarla tanıştırdı. Askerdeyken Harry önüne gelene çeyizi anlatmıştı.

Tanışma işi bittiğinde Tillie, “Bayan Martin’i savunmanıza kulak misafiri oldum,” dedi. Diğerlerine dönüp, “Ben de oradaydım, hırsızın o olmadığına emin olabilirsiniz,” diye ekledi.

“Sizce bileziği kim çaldı, Leydi Mathilda?”

Tillie’nin dudakları bir anlığına, onu çok dikkatli izleyen birinin kızın çok rahatsız olduğunu anlaması için yeterli bir süre boyunca kenetlendi. Yine de Peter hariç kimse kızın neşeli tavrının sekteye uğradığını fark etmedi.

“Bilmem ki, bir masanın arkasına düşmüş olduğunu düşünmek istiyorum.”

“Leydi Neeley odayı çoktan aramıştır,” dedi adamlardan biri ağır ağır.

Tillie elini şöyle bir sallayıp, “Her neyse,” dedi. Peter onun diğer beyleri geçiştirmek için umursamaz bir tavır aldığından şüphelenmişti.

İşte bu kadar, diye düşündü Peter hayranlıkla. Konu orada kapanmıştı. Bir “*her neyse*” ile Tillie konuyu tamamen kendi istediği yere çekmişti.

Peter sohbetin geri kalanını duymazdan gelmeye uğraştı. Çoğunlukla, o sene biraz daha soğuk olan havadan ve sudan konuşuyorlardı. Ara sıra etraftakilerin kıyafetlerine yaptıkları yorumlar da bu boş muhabbetin üzerine tuz biber oluyordu. Peter yüzüne kibar bir bıkkınlık ifadesi takınmaya uğraşıyordu, Tillie’nin ağzının içine düşüyormuş gibi görünmek istemezdi. Balonun dedikodu gündemine oturduğunu düşünecek kadar cüretkâr değilse de ona bakıp fısıldaşan birkaç gıybetçi görmüştü çoktan.

Ama Tillie’nin sesi tüm iyi niyetli çabalarını suya düşürdü. “Bay Thompson, müzik başladı.” Artık kaçış yoktu. Her ne kadar diğer beyler Tillie’yle dans etmek için can atsa da Peter kıza kolunu uzatıp onu dansa davet etmek durumunda kalmıştı.

Vals alıyordu. Peter'ın şansına da bu denk gelirdi tabii.

Peter kızın elini avucuna aldı. Parmaklarını onunkine ke-
netlememek için kendini zor tutuyordu, sanki uçurumdan düşüyordu.

En kötüsü de aşağı kendisi atlamıştı.

Her ne kadar kendisini bunun korkunç bir hata olduğu-
na, onunla görülmemesi, hatta onunla olmaması gerektiğine
ikna etmeye uğraşsa da gl goncası gibi kız kollarındayken
göğsünü akkor gibi yakan mutluluktan kurtulamıyordu.

Varsın ona servet avcılarının bayrak sallayanı desinler, sırf
bu dans için bile değerdi.

Tillie, Hargreaveslerin balosunun ilk on dakikasını anne
ve babasının kısıkalarından kurtulmayla, ikinci on dakikayı
Peter Thompson'ı aramakla, üçüncüsünü de onun yanında
diğerleriyle boş konuşarak geçirmişti.

Sonraki on dakikayı ne olursa olsun onunla ba baa ge-
irecekti.

Herkesin içinde onu zorla dansa kaldırdığına biraz sinir-
lenmişti, ne var ki şimdi eli onun avucunda dans ederken
buna takılmanın manası yoktu.

Neden belindeki elden tüm vücuduna bilinmedik bir
arzu yayılıyordu? Eğer baştan çıkacaksa onu baştan çıkartan,
on dakika önce onu inatla görmezden gelirken şimdi nefes
kesici bir yoğunlukla onu izleyen gözler olmalıydı.

Öte yandan şimdi yelkenleri suya indirmeye hazırsa, ona
sokulup onu psn diye yalvarmamak için iradesinin sınırla-
rını zorluyorsa bunun tek sebebi o eldi işte.

Belki bu el tam da belinin oyuğunda, en mahrem bl-
gesinden yaklaşık bir karış ötede durduğu içindi. Belki de
dairesel hareketin doğası buydu, merkezci kuvvet onun be-
denini her an kavalyesininkine yapıştırabilirdi. Hiç anlam ve-
remediği bir şey için yanıp tutuşuyordu.

İvmenin hiç acıması yoktu, Peter'a doğru yavaş yavaş çekiliyordu. Fakat Tillie baktığı zaman vücutları arasındaki mesafenin değişmemiş olduğunu gördü.

Ama aralarındaki kıvılcım alev aldı.

Tillie yandı.

“Sizi üzecek bir şey mi yaptım?” diye sordu. Aklını kendini ele geçirmeye çalışan arzudan başka bir şeye odaklamak için çırpınıyordu.

“Tabii ki hayır,” diye tersledi Peter. “Nereden böyle tuhaf bir fikre kapıldınız?”

Kız omzunu silkti. “Şey... Biraz mesafeli davranıyorsunuz gibi geldi de. Sanki benim yanımda olmak sizi rahatsız ediyor gibi.”

Erkeklerin kadının haklı olduğunu bildiklerinde ve bunu inkâr etmeleri gerektiğinde seslerinin aldığı bir ton vardır. Peter tam da bu tonda, “Yok öyle bir şey,” dedi.

Tillie iki erkek kardeşle büyüdüğünden ısrarın yararsız olduğunu biliyordu. Bu yüzden konuyu değiştirdi. “Bayan Martin'i ne güzel savundunuz.”

Peter'ın elleri, ne yazık ki sadece bir anlığına, ellerini sıkıca kavradı.

“Kim olsa öyle yapardı.”

“Hayır. Bence tam aksi, bunu siz de biliyor olmalısınız.”

Tillie ona baktı, ona muhalefet edilmesini bekliyordu. Ne var ki akıllı Bay Thompson oltaya gelmemişti.

“Bir beyefendi, bir kadının şerefine asla leke sürmemeli.” Tillie bu ufak tutuculuğu beğendiğini fark etti. Peter'ın kendi katı ahlak kurallarından mahcup olması çok hoştu.

Belki kurallardan değil de Tillie'nin onu yakalamasından utanmıştı. Kalpsiz bir zampara olmak daha fiyakalıydı ama Peter'ın o kadar acımasız olması mümkün değildi.

“Bir kadın da bir beyefendinin şerefine leke sürmemeli,” dedi kız nazıkçe. “Leydi Whistledown’ın yazısı çok yakışk-sızdı.”

“Saygıdeğer dedikodu yazarını takdir ediyorsunuz galiba.”

“Tabii ki hayır, ama yazılarını genellikle doğru buluyorum. Fakat bu sefer çizmeyi aştı.”

“Kimseye suç atmadı.” Peter umursamazca omuz silk-meye çalışsa da ses tonu kendini ele veriyordu. Bu sabahki yazı onu öfkeden kudurtmuş, canını yakmıştı. Tillie, Leydi Whistledown’ın kim olduğunu bilse onun saçlarını mutlulukla yolabilirdi.

Peter’in acısı onda alışılmadık, vahşi bir öfke uyandırıyordu.

“Leydi Mathilda... *Tillie*.”

Kız daldığı düşüncelerinden şaşkınlıkla çıkıverdi.

Peter ona muzip bir tebessüm bahşederek ellerini işaret etti.

Kız eline bakınca Peter’in elini sanki Leydi Whistle-down’ın boğazını sıkıyormuş gibi sıkıldığını fark etti. “Ay!” dedi hayret içinde ve alçak sesle, “Özür dilerim.”

“Kavalyelerinizin parmaklarını her zaman koparıyor musunuz?”

“Yalnızca onları dansa zorla sürüklemek zorunda kalırsam.”

“Ben de savaşı tehlikeli sanırdım.”

Tillie, Peter’in bunun şakasını yapabildiğine, bunu yaptığ-na şaşırdı. Ne cevap vereceğini bilemedi. Tam o esnada orkestra, vals oldukça canlı bir fanfar ile bitirdi ve Tillie cevap vermekten kurtuldu.

Peter dans pistinden çekilirlerken, “Sizi ailenize teslim edeyim mi?” diye sordu. “Veya sıradaki partnerinize?”

“Aslında,” diye doğaçladı Tillie. “Çok susadım. Limonata masasına mı geçsek?” Tillie masanın, odanın diğer ucunda olduğunu görmüştü.

“Nasıl isterseniz.”

Yavaş yavaş ilerlemeye başladılar, Tillie baş başa bir iki dakika daha fazla geçirebilmek için fazlaca uyuşuk yürüyordu.

“Baloyu beğendiniz mi?” diye sordu Peter’a.

“Eğlencelik kısımları güzel,” diye mırıldandı Peter, gözünü yoldan ayırmadan.

Tillie korkusuzca, “Peki benim de eğlencelik kısımlarım var mı?” diye sordu.

Peter kalakaldı. “Ne dediğinizin farkında mısınız?”

Tillie ağabeylerinin *eğlencelik kısımları olan kızlardan* nasıl bahsettiklerini hatırladığında artık çok geçti.

Yüzü kıpkırmızı oldu.

Şükürler olsun ki ikisi de kahkahaya boğuldu.

Kahkahaları biraz dinince, “Kimseye söylemeyin,” diye fısıldadı kız. “Annemle babam beni bir ay odama kapatır.”

“Bu kesinlikle...”

“Leydi Mathilda! Leydi Mathilda!”

Tillie’nin annesinin arkadaşı ve sosyetenin en büyük dedikoducularından Bayan Featherington yanlarında bitince Peter’ın sözü yarıda kesildi. Kadın sarının çok talihsiz bir tonunu kuşanmış kızı Penelope’yi de yanında sürüklemişti.

“Leydi Mathilda,” diye selam verdi Bayan Featherington. Sonra buz gibi bir tonda, “Bay Thompson,” diye ekledi. Tillie tam onları tanıştıracakken Bayan Featherington ile Penelope’nin de Leydi Neeley’nin davetine gelmiş olduklarını hatırladı. Hatta Bayan Featherington, Leydi Whistledown’ın köşesinde hedef gösterilen beş talihliden biriydi.

“Aileniz nerede olduğunuzu biliyor mu?” diye sordu kadın Tillie’ye.

Tillie hayretle, “Anlayamadım?” dedi. Dönüp Penelope’ye baktı. Kız mülayim, iyi niyetli görünüyordu.

Ne var ki Penelope annesinin yapmaya niyetlendiği şeyi biliyorsa dahi yüzündeki mahcubiyet hariç hiç renk

vermemişti. Yine de yer yarılrsa içine girmeye razıymış gibi görünüyordu.

“Aileniz nerede olduğunuzu biliyor mu?” diye tekrarladı Bayan Featherington, bu sefer daha da imalı bir tonla.

“Buraya beraber geldik, o yüzden biliyor olmalılar...”

Bayan Featherington, “Sizi onların yanına götüreyim,” diye kestirip attı.

Tillie’nin kafasına dank etti. “Sizi temin ederim,” dedi soğuka, “Bay Thompson da beni ailemin yanına götürmeyi becerebilir.”

Penelope annesinin koluna asılıp, “Anne,” dedi ama Bayan Featherington onu görmezden geldi.

“Sizin gibi bir kız, ismine leke srdrmemeli.”

“Eğer Bayan Whistledown’ın köşesini ima ediyorsanız,” dedi Tillie buz gibi bir tavırla, “orada sizden de bahsedildiğini unutmayın, Bayan Featherington.”

Penelope yutkundu.

“Ne yazdığı umurumda değil. Bileziği almadığımı biliyorum.”

“Ben de Bay Thompson’ın çalmadığını biliyorum.”

“Bay Thompson çaldı demedim ki,” dedi Bayan Featherington, sonra hiç beklenmedik şekilde Peter’a döndü: “yle anlaşıldıysa özür dilerim. Kimseyi hırsızlıkla itham etmek haddime değil.”

Tillie’nin yanında kaskatı dikilen Peter yalnızca başını salladı. Zıvanadan çıkmamak için ancak bu kadarıyla yetiniyor olmalıydı.

“Anne,” dedi Penelope umutsuzlukla, “Prudence kapının orada, bize el sallayıp duruyor.”

Tillie de Penelope’nin kardeşi Prudence’ı fark etmişti, ama kız, arkadaşlarından biriyle koyu bir sohbete dalmış gibi görünüyordu. Utangalığıyla meşhur Penelope’yi aklının bir

köşesinde tuttuğu en kısa zamanda arkadaşlık edilecekler listesine ekledi.

“Leydi Mathilda,” diye hiç aldırış etmeden devam etti Bayan Featherington. “Sizi...”

“Anne!” Penelope annesinin kolunu çekti.

“Penelope!” Bayan Featherington hırsla kızına döndü. “Görmüyor musun...”

Tillie Bayan Featherington’ın anlık dalgınlığından faydalanıp, “Biz artık gidelim. Anneme selamınızı söylerim,” dedi ve kadın, Penelope’nin mengene gibi ellerinden kurtulmayı başaramadan Peter’ı peşinden sürükleyerek kaçtı.

O sırada Peter ağzını bile açmamıştı. Tillie bunun manasını çözemedi.

“Çok özür dilerim,” dedi Bayan Featherington’ın duymayacağı kadar uzaklaştıklarında.

Peter, “Sizin bir suçunuz yok,” diye karşılık verdi gergin bir tonda.

“Hayır ama...” Duraksadı, Bayan Featherington’ın suçunu üstlenmeye niyeti yoktu ama birinin de Peter’dan özür dilemesi gerekecekti. “Size kimse hırsız diyemez,” dedi. “Bu yenilir yutulur şey değil.”

Peter ona kuru kuru gülümsedi. “Bana hırsız demedi zaten. Servet avcısı olduğumu ima ediyordu.”

“Asla...”

Onu saf bir kızcağız yerine koyan bir tavırla, “Emin olabilirsiniz,” dedi. Bu imayı nasıl kaçırmıştı? Bu kadar vurduyduymaz mıydı?

Hem onu hem kendini savunmak için, “Ne saçma şey,” diye mırıldandı.

“Öyle mi?”

“Tabii ya. Para için evlenecek en son insan sizsiniz.”

Peter yüzüne kaskatı bakışlarını dikti. “Bu kaniya üç günde mi vardınız?”

Kızın dudakları gerildi. “Daha fazlasına gerek yok.”

Bu sözler Peter’ın yüzüne sabah ayazı gibi çarptı, öyle ki kızın ona itimadının altında neredeyse ezilecekti. Tillie çırpı gibi kolları belinde, ona öyle bir inançla bakıyordu ki birden kızı korkutup kaçırmak, ona erkeklerin her şeyden önce kaypak soytarılar olduğunu hatırlatmak istedi; kimseye böylesine kalpten güvenmemeliydi.

“Londra’ya,” dedi hoyratça, “sadece ve sadece bir eş bulmak için geldim.”

“Ne var bunda? Ben de burada eş bulmaya çalışıyorum.”

“Cebimde beş kuruş yok,” dedi.

Tillie’nin gözleri kocaman açıldı.

“Servet avcısıyım.”

Kız başını salladı. “Değilsiniz.”

“İki iki daha dört eder.”

“Böyle bilmece gibi konuşup da anlaşılmayı bekleyemezsiniz.”

Peter, “Tillie,” dedi. Neredeyse gülecekti, ki bu da kızın gözünü korkutmasını fevkalade zorlaştırıyordu.

“Paraya ihtiyacınız olabilir, ama bu para için birilerini baştan çıkarabileceğiniz anlamına gelmez.”

“Tillie...”

“Servet avcısı falan değilsiniz, herhangi biri size iftira atmaya çalışırsa ona da aynı şeyleri söyleyeceğim.”

Artık ok yaydan çıkmıştı ve Peter’ın her şeyi açık açık söylemesi gerekiyordu. “Eğer şerefimi tamir etmek istiyorsanız,” dedi bezginlikle, “yanımda bulunmamanız daha iyi olur.”

Tillie’nin ağzı bir karış açık kaldı.

Peter omuz silkip işi toparlamaya çalıştı. “Eğer bunu duy-
mak sizi rahatlatacaksa; son üç haftayı servet avcısı olduğum düşünülmesin diye canımı dişime takarak geçirdim.” Tüm bunları anlattığına inanamıyordu. “Bu sabahki *Whistledown*’a kadar da başarılı olmuştum.”

Tillie, “Bir süre sonra unutulup gider,” diye fısıldasa da sesi pek ikna edici çıkmadı. Sanki kendi kendini de inandırmaya çalışıyordu.

“Size kur yaparken görülürsem unutulmaz.”

“Ama bu korkunç.”

Tek kelimeyle öyle, diye düşündü Peter. Ama bunu dile getirmenin anlamı yoktu.

“Zaten bana kur yapmıyorsunuz ki. Harry’ye verdiğiniz sözü tutuyorsunuz, değil mi?”

“Fark eder mi?”

“Benim için eder.”

“Artık Leydi Whistledown beni damgaladığına göre,” dedi Peter, neden onun için fark ettiğini düşünmemeye çalışarak, “yanınızda öylece dikilsem bile birileri servetinizin peşinde olduğumu iddia edecek.”

“Şu anda yanımda duruyorsunuz.”

Ne büyük eziyetti bu. Peter iç çekip, “Sizi anne ve babanıza götürmeliyim,” dedi.

Kız başını salladı. “Özür dilerim.”

“*Dilemeyin*,” diye çıkıştı Peter. Kendine, Leydi Whistledown’a, yerin dibine batasınca sosyeteye karşı öfkeliydi. Ama ona değildi, asla değildi. Ondan en son isteyeceği şey de merhametti.

Tillie, “Şerefınızı kirletiyorum,” dedi ve sesi hüznü dolu bir gülüşle kesildi. “Neredeyse komik.”

Peter ona acı acı baktı.

“Kendine mukayyet olması beklenen biz genç kızlar değil miyiz? Siz canınız ne isterse öyle yapmaz mısınız?”

“Pek öyle sayılmaz,” dedi kızın omzunun üstüne bakarak. Gözlerinin daha tehlikeli yerlere kaymasını istemiyordu.

Tillie tıpkı gecenin başında yaptığı gibi, “Her neyse,” diyerek elini salladı. “Demek ki size engel oluyorum. Madem

evlenmeye niyetiniz var ve...” Sesinin neşesi söndü. Gülümsemesinde eksik bir şeyler vardı.

Peter bunu kimsenin fark etmeyeceğini anladı. Peter dışında kimse onun gülümsemesinde bir tuhaflık olduğunu fark etmezdi.

Ama o bunu anlamıştı ve kalbi kırıldı.

Gülümsemesini boş bir kahkahayla destekleyip, “Her kimi arıyorsanız,” diye devam etti kız, “Onu ben buralardayken bulamayacaksınız, galiba.”

Söylediği doğru olsa dahi sebebini yanlış tahmin etmişti. Eğer Tillie Howard etrafındayken birisini bulamazsa bunun sebebi gözlerini ondan alamaması, onun yanında başka kadınların varlığını unutmasıydı.

“Artık gitsem iyi olur,” dedi Tillie. Peter onun haklı olduğunu bilse de veda etmeye yanaşamıyordu bir türlü. Ondan tam da bu yüzden kaçınılmaktaydı.

Şimdi onu sonsuza dek göndereceğini bildiği için her şey tahmininden de zor olmuştu.

Tillie, “Harry’ye verdiğiniz sözü bozuyorsunuz,” diye hatırlattı.

Peter başını itiraz edercesine salladı, Harry’ye verdiği sözü ne kadar sıkı tuttuğunu onun anlaması imkânsızdı. Harry’ye kardeşini koruyacağına dair söz vermişti. Onu tüm işe yaramaz adamlardan koruyacaktı.

Tillie başını çevirip sol tarafı işaret etti. “Annemle babam oradalar.”

Peter onayladı ve onun koluna girdi. Kont ve kontese doğru yola koyulmak üzere döndüler ve kendilerini Leydi Neeley ile burun buruna buldular.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu geceki Hargreaves balosu hangi olaylara gebe, kim bilir? Yazar, Leydi Neeley'nin tüm esas şüphelilerle beraber orada bulunacağını duydu, belki icabeti Leydi Neeley'nin takdirindeki Bayan Martin bunun istisnası olabilir.

Bay Thompson, Bay Brooks, Bayan Featherington ve Lord Easterly; hepsi davete katılacaklarını bildirdiler. Bu durumda Yazara yalnızca, "Oyun başlasın!" demek düşüyor.

LEYDI WHISTLEDOWN'IN CEMİYET NOTLARI, 31 MAYIS 1816

“Bay Thompson!” diye çığırdı Leydi Neeley. “Ben de sizi arıyordum!”

“Öyle mi?” Sözler Tillie farkına varmadan ağzından çıkıvermişti. Aslında son görüşmelerinde Leydi Neeley'ye gıcık olmuştu ve bu sefer onu kibar bir soğuklukla karşılamayı planlamıştı.

“Tabii ya,” dedi kadın sertçe. “Bu sabahki *Whistledown* köşesi beni öfkeden delirtti. Zebani kıkıklı kadının anlattıklarının yarısı yalan.”

Peter sükûnetle, “Hangi yarısını kastediyorsunuz?” diye sordu.

“Hırsız olduğunuz kısmını elbette. Yoksa servet peşinde olduğunuzu bilmeyen yok.” Leydi Neeley çekinmeden Tillie’ye baktı. “Ama hırsız değilsiniz.”

Tillie hayretle, “Leydi Neeley!” diye bağırdı. Onun gibi birinin bile bu derece kaba olacağına ihtimal vermemiştir.

Peter, “Bu kanıya nasıl vardınız?” diye sordu.

“Babanızı tanıyordum, bu bana yeter.”

“Babanın günahları mevzusunun tersi mi?” diye alayla sordu Peter.

“Aynen öyle,” diye cevapladı Leydi Neeley. Peter’ın sesindeki tınıyı tamamen kaçırmıştı. “Hem ben Easterly’den şüpheleniyorum. Kendisi fazlasıyla yanık tenli.”

“Yanık tenli mi?” Tillie son duyduğunu tekrar ederek bunun mücevher hırsızlığıyla ne alakası olabileceğini anlamaya uğraştı.

“Ayrıca,” diye ekledi Leydi Neeley, “kart oynarken hile yapıyor.”

“Lord Easterly iyi birine benziyor.” Tillie lafa karışma ihtiyacı hissetti. Tabii kumar oynamasına izin yoktu ama sosyete çevrelerinde kart oyununda hile yapmanın belki hırsızlıktan bile daha ağır bir itham olarak görüldüğünü bilecek kadar hayat tecrübesi vardı.

Leydi Neeley küçümser bir havayla ona baktı.

“Sevgili kızım, sen bu işleri bilemeyecek kadar küçüksün.”

Tillie dudaklarını kenetleyip cevap vermemeye çalıştı.

“Birisini hırsızlıkla suçlamadan önce elinizde kanıt olmalı,” dedi Peter. Sopa yutmuş gibi dimdik duruyordu.

“Hele bir mücevherlerimi onun dairesinde bulsunlar, o zaman bütün kanıtlar benim olur.”

Tillie konuşmanın ağır havasını dağıtma niyetiyle araya girdi. “Leydi Neeley, salonu arattınız mı?”

“Onun salonunu mu?”

“Hayır, sizinkini. Kabul salonunu.”

“Herhalde arattım,” diye cevapladı Leydi Neeley çabucak.
“Sizce o kadar aptal mıyım?”

Tillie yanıt vermedi.

“Salonu iki defa arattım. Sonra emin olmak için bir kez de bizzat aradım. Bilezik orada değil. Bunu size kesin olarak söyleyebilirim.”

“Kesinlikle öyledir,” dedi Tillie. Hâlâ işleri düzeltmeye çalışıyordu. Etraflarında insanlar birikmeye başlamıştı ve en az bir düzine dedikoducu, Leydi Neeley ile baş şüphelilerden biri arasındaki konuşmaya kulak kabartıyordu.

“Öyle ama...”

“Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun,” diye araya girdi Peter. Tillie şaşkınlıkla ona bakıp sözlerin muhatabının başkası olduğunu anlayınca rahatladı.

Leydi Neeley gücenmiş hâlde bir adım geri çekildi. “Anlayamadım?”

Peter, “Lord Easterly ile yakından tanışmadığımız için kendisinin karakterine kefil olamam, ama sizin elinizde bir kanıt yokken yargısız infaza kalkıştığınızı biliyorum. Tehlikeli sularda yüzüyorsunuz, hanımefendi. Size bir insanın alınına kara çalmamanızı tavsiye ederim. Yoksa...” dedi. Leydi Neeley cevap yetiştirmek için ağzını açınca ona fırsat vermeden ekledi: “Sizin alnınıza da aynı lekeden çalınır.”

Leydi Neeley donakaldı, Tillie’nin ağzı bir karış açıldı ve etraftaki kalabalığa tuhaf bir sessizlik çöktü.

En sonunda biri sessizliği bozdu: “Yarın bunu *Whistle-down*’da okuruz kesin.”

“Bay Thompson, kendinize gelin,” dedi Leydi Neeley.

“Aksine,” dedi Peter gaddarca. “Hiç bu kadar kendimde olmamıştım.”

Bir anlık sessizlikten sonra Tillie, Leydi Neeley'nin ateş püskürmesini beklerken o gülmeye başladı.

Gülüştü seyircileri hayret içinde bırakarak balo salonunda yankılandı.

"Bayağı yüreklisiniz, Bay Thompson. Hakkınızı teslim etmek gerekir."

Peter zarıfçe onayladı. Tillie bu koşullar altında olabilecek en hafif sahneyi yaşadıklarını düşünüyordu.

"Lord Easterly hakkındaki fikrimi değiştirmedim, haberiniz olsun. Bileziği o almadıysa dahi Sophiacığıma çok korkunç davrandı. Pekâlâ," dedi Leydi Neeley konuyu baş döndürücü bir hızla değiştirerek, "yaverim nerede?"

Tillie, "O geldi mi?" diye sordu.

"Elbette geldi. Evde kalsaydı herkes onu hırsız sanırdı." Kadın dönüp Peter'a kurnaz bir bakış attı. "Tıpkı sizin gibi, değil mi Bay Thompson?"

Bay Thompson hiçbir şey söylemeden başını hafifçe kaldırdı.

Leydi Neeley gülümsedi, aslında dudakları ürkütücü bir açıyla çarpıldı. Sonra arkasını dönüp haykırdı. "Bayan Martin! Bayan Martin!"

En sonunda arkasında onu hışımla takip eden pembe ipek girdabıyla uzaklaştı. Tillie'nin düşündüğü tek şey Bayan Martin'in bir madalyayı hak ettiğiydi.

"Muhteşemdiniz!" dedi kız, Peter'a. "Daha önce ona böyle kafa tutan birini hiç görmemiştim."

"Önemli bir şey değil."

"Olur mu öyle şey! Hiç de..."

"Tillie, bu kadarı yeter." Peter'ın diğer konukların sürekli ilgisinden rahatsız olduğu belli oluyordu.

"Pekâlâ. Ama henüz limonata içmedim. Acaba bana eşlik edebilir misiniz?"

Peter kızı bu kadar kişi arasında reddedemezdi ve Tillie onun kolunda büfeye doğru giderken keyifle sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

Resmi balo kıyafeti içinde Peter mükemmel görünüyordu. Tillie askeri üniformasını neden dolapta bıraktığını anlamamıştı ama bu şekilde de çarpıcıydı ve onun kolunda mutluluktan sarhoş oluyordu.

“Ne dediğinizin önemi yok,” diye fısıldadı. “Harikaydınız ve Lord Easterly’nin size şükran borcu var.”

“Kim olsa...”

“Kim olsa yapmazdı, bunu siz de biliyorsunuz,” diye kes-tirip attı Tillie. “Gururunuzdan utanmayı bırakın, bana kalır-sa bu büyüleyici bir şey.”

Peter’ın yüzü kıpkırmızı oldu, sanki kravatını düzeltmek istiyor gibiydi. Eğer onu daha da rahatsız edeceğini bilme-se Tillie memnuniyetle gülerdi. İki gün önceki şüphesinde haklı çıkmıştı; onu seviyordu. Bu harika, capcanlı bir histi ve hemencecik kişiliğinin bir parçasına dönüşmüştü. Önceden her kimse, artık o değildi. Varlığı Peter için değildi, varlığını ona borçlu da değildi ama her nasılsa o, ruhunun ufak bir parçasına yerleşmişti ve artık eskiye dönmek imkânsızdı.

Tillie aniden Peter’ı kapıya doğru sürükleyip, “Dışarı çı-kalım,” dedi.

Peter kolundaki baskıya karşı koydu. “Tillie, bunun sonu kötü, biliyorsunuz.”

Tillie onu alaya alarak, “Sizin namusunuz için mi, benim-ki için mi?” dedi.

“İkisi için de. Ama şunu unutmayın ki benimki zamanla düzelecektir.”

Tillie, benimle evlenirsen benimki de düzelir, diye dü-şündü uçarı tavrıyla. Onu zorla nikâh masasına oturtacak de-ğildi ama şu anda, kendini kilisede tüm sevdiklerinin önünde onunla nikâh kıydırırken hayal etmeden edemedi.

“Kimse görmez,” dedi adamın kolunu etrafa belli etmeden çekebileceği son güçle çekerek. “Zaten herkes bahçeye çıktı, baş başa kalmayız.”

Peter gözünü Fransız kapıya dikti. Namuslarını kurtarmaya yetecek kadar hareketlilik vardı. “Peki o zaman. Madem ısrar ettiniz.”

Tillie zafer kazanmış gibi gülümsedi. “Ediyorum, tabii.”

Gece soğuktu ama rutubetli balo salonundan çok daha iyiydi. Peter kalabalığın gözü önünde kalmaya uğraştıkça Tillie onu kuytuya çekiyordu. Ayağını yere sağlam basıp direnmesi gerekiyordu ama buna gücü yoktu. Kız nereye gitse peşinden sürükleniyordu. Yanlıştı ama doğrusunu da yapamıyordu.

Korkuluklara dayanıp fenerle aydınlatılmış bahçeyi izlerken Tillie, “Sizce bilezik çalındı mı?” diye sordu.

“Bileziği konuşmak istemiyorum.”

“Pekâlâ, ben de Harry hakkında konuşmak istemiyorum.”

Peter gülümsedi. Kızın ses tonunda komik bir şey vardı. O da bunu fark etmiş olacak ki sırtıyordu.

“Konuşacak başka ne kaldı?” diye sordu Tillie.

“Hava durumu?”

Kız ona hafifçe azarlayan bir bakış attı.

“Politika veya din hakkında tartışmak istemediğinizi de biliyorum.”

“Yani,” dedi kız küstahça. “En azından şimdilik.”

“Tamam o zaman, siz bir konu önerin.”

“Peki, öyle olsun. Bana eşinizden bahsedin.”

Peter boğazına kocaman bir toz tanesi takılmış gibi öksürdü. “Eşimden mi?”

“Hani eş arıyorsunuz ya. Bana nasıl birini aradığınızı söyleyin ki size yardım edebileyim.”

“Edecek misiniz?”

“Tabii. Sizi servet avcısı durumuna düşürdüğümü söylemişsiniz ya. Son yarım saati de Londra’nın en azılı dedikoducularının arasında baş başa geçirdik. Planlarınız benim yüzümden en az bir aylık gecikmeyle gerçekleşecektir.” Açık mavi şalının örttüğü omuzlarını hafifçe silkti. “En azından azıcık faydam dokunsun.”

Peter bir an düşündü, nefesine yenik düşüp, “Tamam,” dedi. “Neyi bilmek istiyorsunuz?”

Kız zafer sarhoşluğuyla güldü. “Bu kişi zeki mi?”

“Tabii ki.”

“Çok iyi bir cevap, Bay Thompson.”

Peter zarıfçe onayladı. Keşke şu an yaşananlardan keyif almayacak kadar iradeli olsaydı. Ama onun işi bitmişti, kıza karşı koyamıyordu.

Tillie işaret parmağını yanağına dayayarak düşüncelere dalmış gibi yaptı. “Bu kişi merhametli mi?”

“Umarım öyledir.”

“Hayvanlara ve çocuklara karşı şefkatli mi?”

“Bana karşı öyle,” dedi Peter miskin miskin gülümseyerek. “Önemli olan da bu, değil mi?”

Tillie onu hırçın bir edayla süzünce Peter güldü ve ağırlığını korkuluğa daha da çok verdi. Duygusal bir uyuşukluk onu ele geçiriyor ve o da kendini iyiden iyiye akışa bırakıyordu. Londra’daki bir balonun konukları olabilirlerdi ama o an Tillie ve onun kışkırtıcı sözlerinden başka hiçbir şey yoktu.

“O hâlde,” dedi Tillie ukalaca, “eğer bu kişi zeki ise, ki yanılmıyorsam öyle olduğunu belirtmişsiniz...”

Peter başını salladı.

“Size şefkatli davranması sizin kendi tavrınıza bağlı. Kendine yapılmasını istemediğini başkasına yapma, derler ya.”

“Emin olun karıma çok nazik davranacağım.”

“Öyle mi?” Peter kızın yanına yaklaşmış olduğunu fark etti. Ne ara oldu, kendi mi ona gitti yoksa o mu yaklaştı bilmiyordu

ama aralarındaki mesafe yarıya düşmüştü. Tillie yakınında, hem de fazlasıyla yakınında duruyordu. Peter onun burnundaki her çili, saçındaki yakamozu görebiliyordu. Alev bukleleri şık bir topuza toplansa bile birkaç isyankâr lüle bunu reddedip kızın yüzüne düşmüştü.

Peter kızın saçlarının kıvrıcık olduğunu fark etti. Bunu önceden bilmiyordu. Bu kadar basit bir şeyin farkına varması çok anlaşılmaz gelse bile ilk kez onu böyle görmüştü. Saçlarının tüm telleri hep kusursuz bir şekilde toplanmış olurdu. O ana dek. Peter bu asi saç tutamlarının kendisine göz kırptığına inanmak istedi.

“Görünüğü nasıl?”

“Kimin?” diye sordu Peter dalgın dalgın. O lülelerden birini çekiştirse ne olacağını merak ediyordu. Tirbuşon gibiydiler, yumuşak yaylara benziyorlardı.

Tillie neşeyle, “Eşinizin,” diye şakıdı.

“Bilmem. Daha onunla tanışmadım.”

“Öyle mi?”

Peter başını salladı. Hislerini ifade edecek sözcük bulamıyordu.

“Siz nasıl görünmesini isterdiniz?” Sesi artık yumuşamıştı, işaret parmağını ceketin kumaşı üzerinden Peter’ın dirseğiyle bileği arasında gezdirmekteydi. “Aklınızda bir şey vardır.”

“Tillie,” dedi Peter boğuk bir sesle, bir yandan da gören oldu mu diye sağa sola bakınıyordu. Ceketin kumaşı altından kızın dokunuşunu hissetmişti. O an verandada yalnız olsalar bile her an birileri gelebilirdi.

“Esmer mi mesela? Sarışın mı?”

“Tillie...”

“Kızıl saçlı mı?”

Peter’ın canına tak etmişti. Nice Fransız askeriyle savaşmış, nicesini öldürmüştü, kaç kere yaralı arkadaşlarını ateş

hattından çekmek için canını tehlikeye atmıştı ama şu kızın işvesine, cilvesine yenik düşüyordu. Artık iş çıkırından çıkmak üzereydi ve onun kendisini kanının son damlasına kadar savunabilmesi için ne bir sur ne de duvar vardı. Kızı kendisine çekti ve zarif bir daire çizerek kendisiyle birlikte bir sütunun arkasına sakladı.

“Beni zorlama, Tillie.”

“Elimde değil.”

Onun da değildi. Kızı öptü. Bu ona yetmese bile, daha fazlasına asla ulaşamayacağını bilse bile onu öptü.

Onu diğer tüm erkeklerin işini bozmak, onda izini bırakmak için öptü. Babası onu başka biriyle evlendirse bile bu öpücük kızın aklından kıyamete kadar çıkmayacaktı.

Bunun acımasız ve bencil bir düşünce olduğunu biliyordu ama kendini tutamıyordu. İçten içe kızın *kendisine ait* olduğunu düşünse de onun ilkel hezeyanlarının *sosyetenin* gözünde sinek vızıltısından farksız olduğunu farkındaydı.

Tillie âdeta dev bir kedi gibi mırıldanınca Peter kanının alev aldığını hissetti ve ellerini kızın kalçasına doğru kaydırıp kızı kendine doğru bastırdı.

“Peter!” Başka bir öpücükle onu susturdu. Onun hücumuna karşı kızın bedeni kıpır kıpırdı ve vücudu onunkine sürtündükçe arzusu daha da artıyordu.

Durmalıydı ama olmuyordu. Derinlerde bunun onun tek şansı olduğunu biliyordu ve buna son vermeye hazır değildi.

“Seni istiyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Bundan şüphelen olmasın. Bana hava gibi, su gibi gereklisin, hatta...”

Sesi kesildi. Söyleyecek sözü kalmamıştı. Karşısındaki bir çift göze baktı ve orada kendi arzusunun yansımaları görünce hayrete düştü. Tillie kesik kesik nefes alıyordu.

“Ne yaptın sen?”

Peter kaşlarını kaldırdı.

“Bana,” diye açıkladı Tillie. “Ne yaptın?”

Peter cevap veremedi, eğer bir başlarsa tüm ıslak rüyaları ortaya saçılacaktı. Sadece “Tillie,” diyebilirdi.

“Bunun hiç yaşanmaması gerektiğini söylemeye kalkma.”

Bunu yapamazdı zaten. Yanlış yaptığını bilse de onu öptüğüne pişman olamıyordu. Daha sonra yatakta giderilmemiş dürtüleri onu esir alınca olabilirdi ama şu an onun yanında kokusunu, sıcaklığını hissederken pişman olamazdı.

“Tillie,” diyebilirdi yalnızca.

Kız konuşmaya yeltendi ama yaklaşan bir ses duydular ve terasta yalnız olmadıklarını fark ettiler. Peter’ın koruma güdüsü uyandı ve bir parmağını Tillie’nin dudağına götürüp sessiz olmasını işaret ederek onu sütunların arkasına sakladı.

Gelen Lord Easterly idi ve karısıyla alçak sesle tartışıyorlardı. Peter yanlış bilmiyorsa adam bundan on iki sene önce karısını esrarengiz bir biçimde terk etmişti. İkili kendi meselelerine dalmış görünüyordu ve Peter iyimserlikle onların etrafta olup biteni fark etmeyeceğini umut etti. Daha iyi saklanmak amacıyla bir adım geri attı ve...

“Ah!”

Tillie’nin ayağına bastı. Kör talih.

Vikont ve vikontes şaşkınlıkla döndüler. Yalnız olmadıklarını anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

“İyi akşamlar,” diye atıldı Peter. İşi pişkinliğe vurmaktan başka seçeneği yoktu.

“Şey, hava da ne güzel,” dedi Lord Easterly.

“Öyle,” diye cevapladı Peter, Tillie bir yandan, “Tabii, öyle!” diye cıvıldarken.

Easterly’nin eşi, “Leydi Mathilda,” dedi. Uzun boylu, sarışın bir kadındı. Hep zarif olmayı başaran kimselerdendi ama bu akşam fazla endişeli görünüyordu.

“Leydi Easterly. Nasılsınız?”

“İyiyim, teşekkür ederim, sizi sormalı?”

“Ben de iyiyim, yalnız azıcık sıcaqlamıştım.”

Tillie elini serin gecenin içinde yelpaze gibi salladı. “Biraz hava almak iyi gelir diye düşündüm.”

“Tabii,” dedi Leydi Easterly. “Biz de aynen öyle yaptık.”

Kocası bir onay homurtusu çıkardı.

“Şey, Easterly,” dedi Peter, hanımları tatsız hoşbeşten kurtararak. “Size bir uyarıda bulunmam gerekiyor.”

Easterly merakla başını kaldırdı.

“Leydi Neeley sizi açık açık hırsızlıkla suçluyor.”

“Ne?” diye kalakaldı Leydi Easterly.

Lord Easterly karısının nidasını keserek, “Açık açık mı?” diye sorguladı.

Peter kabaca başını salladı. “Maalesef su götürmez bir biçimde.”

Tillie ıslıl ıslıl gözlerle lafa karıştı. “Bay Thompson sizi savundu. Muhteşemdi!”

“Tillie.” Peter onu susturmaya çalıştı.

Lord Easterly başını kibarca sallayıp, “Savunmanız için teşekkür ederim. Leydi Neeley’nin benden şüphelendiğini biliyordum, zaten o da bunu fazlasıyla belli etti. Yine de daha önce beni açıkça suçlayacak kadar ileri gitmemişti,” dedi.

“Artık gitti ama,” dedi Peter acımasızca. Onun yanında duran Tillie, “Üzgünüm,” deyip ekledi: “Korkunç birisi.”

Leydi Easterly onayladı. “Aşçısını o kadar methetmeseler davetini asla kabul etmezdim.”

Ne var ki kocası aşçının şöhretini pek umursamıyor gibi, “Uyarınız için teşekkür ederim,” dedi. Peter başını eğerek teşekkürü kabul etti. “Ben Leydi Mathilda’yı içeri götüreyim.”

Lord Easterly, “Bence ona eşimin eşlik etmesi daha iyi olur,” dedi. Peter onun, iyiliğine karşılık verdiğini fark etmişti. Easterlyler Peter ve Tillie’yi baş başa yakaladıklarından asla bahsetmeyecek, üstüne üstlük Leydi Easterly’nin kusursuz itibarı Tillie’yi çirkin dedikodulardan koruyacaktı.

Peter, “Çok haklısınız, Lordum,” diyerek Tillie’yi kolundan hafifçe tuttu, Leydi Easterly’ye yönlendirdi ve kızı, “Yarın görüşürüz,” dedi.

“Görüşür müyüz?” Peter kızın gözlerinden bunu cilve yapmak için sormadığını anladı.

Kendi ciddiyetine inanamayarak, “Evet,” dedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kayıp bileziğin esrarı dosyasında yeni bir gelişme olmadığından Yazar şimdilik sosyetenin zengin, güçlü ve mükemmel eşi kapma maratonundaki falsoları gibi sıradan konularla oylanmak zorunda.

Yazarın en büyük konusu artık sağır sultanın dahi duyduğu üzere Canby Kontunun tek kızı Leydi Mathilda Howard'a bir haftadan fazladır canla başla kur yapan Bay Thompson. Çifte kumrular Hargreaves balosunda birbirinden bir an olsun ayrılmadı ve o geceyi takip eden hafta boyunca Bay Thompson her sabah Canby Malikânesi'nin kapısını çaldı.

Bu hareketlilik tüm dikkatleri çekmekte gecikmedi. Her ne kadar Bay Thompson servet avcısı olarak ün saldıysa da Leydi Mathilda'ya gelene kadar ölçülü avlarla yetindiğinden kimse onu ayıplamaya tenezzül etmemişti.

Ne var ki Leydi Mathilda'nın serveti göz doldurduğundan kimse onu bir konttan aşağısına layık görmemişti. Yazar tam da burada Leydi Mathilda'nın Bay Thompson ile eğlenip Britanya'nın evlenmeye aday tek dükü olan Ashbourne Dükü ile evleneceğine iddiaya girebilir.

Zavallı Bay Thompson.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET NOTLARI, 10 HAZİRAN 1816

Zavallı Bay Thompson.

Peter son haftayı sefalet ve mutluluk arasında gidip gelerek geçirmişti. Nerede olduğu Tillie'nin Britanya'nın en zenginlerinden olduğunun, kendisinin ise olmadığının aklına gelip gelmemesine bağlıydı.

Aile onun kızlarına ilgi duyduğunu biliyor olmalıydı. Hargreaves balosundan sonra neredeyse her gün Canby'ye uğramıştı ve hep hoş karşılanmıştı. Sonuçta Harry'nin de arkadaşıydı ve Canbyler oğullarının arkadaşını kapıdan çevirmezlerdi. Ayrıca Leydi Canby onu ağırlamaktan memnun görünüyordu. Harry'den bahsetmekten, bilhassa Harry'nin son günlerini dinlemekten hoşnuttu. Hele ki savaşın en berbat koşullarında bile Harry'nin onları nasıl güldürdüğünü anlattığı zaman kadıncağız keyiften dört köşe olmuştu. Aslında Peter onun Harry hakkında konuşabilmek için Tillie'nin peşinde dolanmasına izin verdiğinden şüpheleniyordu. En sonunda bir gün Canbyler onu karşılarına oturtup Peter'ın çok terbiyeli bir delikanlı, oğulları için çok iyi bir arkadaş olduğunu, ama ailelerine damat seçerken daha farklı kriterleri olduğunu anlatacaklardı.

Ne var ki o gün daha gelmemişti ve Peter kalan vaktini en iyi şekilde değerlendirmeye karar vermişti. Bu yüzden o sabah Tillie ile Hyde Park'ta bir buluşma ayarlamışlardı. İkisi de biniciliğe tutkundu ve o hafta güneşin yüzünü ilk kez göstermesiyle birlikte açık hava gezintisinin en iyisi olduğuna karar vermişlerdi.

Cemiyetin diğer üyeleri de aynı şekilde düşünmüş olmalıydı. Park insan kaynıyordu, biniciler kargaşadan kaçınmak için atlarını tırıs yürütüyorlardı. Peter, Serpentine'in yakınlığında Tillie'yi beklerken kalabalığı boş boş izlemekteydi. Acaba kendileri gibi başka aptal âşıklar var mıydı?

Olabilir. Ama kendisinden daha aptal da daha âşığı da zor bulunurdu.

“Bay Thompson! Bay Thompson!”

Tillie’nin sesini duyunca gülümsedi. Kız toplum içinde ona adıyla seslenmemeye özen gösteriyordu ama yalnızlar-ken, hele ki bir öpücük beklerken kendisi birden Peter olu-veriyordu.

Daha önce ailesinin isim tercihinine pek kafa yormamıştı ama ismi, Tille fısıldadıkça hoşuna gitmeye başlamıştı. Artık Peter isminin harika bir seçim olduğundan emindi. Tillie’yi yayan görünce şaşırdı. Bir kadın ve bir erkek uşak da kızı ta-kip ediyordu.

Peter hemen atından inip resmi bir selam verdi. “Leydi Mathilda.” Etraf insan kaynıyordu ve kimin kulak kabartaca-ğı belli olmazdı. Belki de Leydi Whistledown bizzat şu ağacın arkasında saklanıyordu.

Tillie yüzünü buruşturdu. “Atımın bir ayağı incindi. Onu gezmeye çıkarmak istemedim. Yürüyüşe çıksak olur mu? Atınız için seyisimi getirdim.”

Tillie onun içine su serpmeye çalışırken dizginleri seyise verdi. “John’un atlarla arası çok iyidir, atınıza gözü gibi bakar. Hem,” diye ekledi kız alçak sesle, “hizmetçimle aralarından su sızmıyor. Dikkatleri de hemen dağılıverir.”

Peter ona neşeli bir gülümsemeyle baktı. “Mathilda Howard, bunlar sizin başınızın altından mı çıktı?”

Kız gücenmiş gibi geri çekildi ama dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

“Atcağızımın sağlığı hakkında asla oyun yapmam.”

Peter güldü.

“Hakikaten bileği burkuldu.”

“Kesin öyledir.”

“Gerçekten öyle oldu!” diye isyan etti kız. “Yemin ederim. Ben sadece krizden fırsat yaratmaya karar verdim. Sizinle ge-zintiye çıkmaktan vazgeçmemi mi isterdiniz?” Omzunun

üstünden, neşeyle sohbet eden seyisle hizmetçiye baktı. “Çok uzağa gitmedikçe ortadan kaybolsak bile fark etmezler.”

Peter tek kaşını kaldırdı. “Kaybolmak kaybolmaktır. Eğer gözden uzaklaşırsak ne kadar uzağa gittiğimiz fark eder mi?”

“Eder tabii. Başka türlü olmaz, onlar bizi böyle rahat bırakmışken başlarına dert açmak istemem.”

“Peki,” dedi Peter, onun mantığının pek geçerli olmadığını düşünerek. “Şu ağacın oraya gidelim mi?” Rotten Yolu ile Serpentine Caddesi arasında duran geniş bir karaağacı işaret etti. Kız burnunu kırıştırarak, “İki işlek yolun tam orta yerine yani?” dedi. “Çok kötü bir seçim. Gelin Serpentine’in öbür yanına geçelim.”

Böylece Tillie’nin uşaklarının görüş açısının azıcık dışına çıktılar ama tamamen gözden kaybolmamışlardı. Peter üzülme miydi yoksa sevinmeli miydi bilemiyordu.

Birkaç dakika konuşmadan yürüdüler ve sonra Tillie oldukça sıradan bir tavırla, “Bu sabah hakkınızda bir şey duydum,” dedi.

“*Whistledown*’da okuduğunuz şeyler değildir umarım.”

“Yok. Bu sabah taliplerimden biri söyledi.” Peter zokayı yutmayınca Tillie ekledi. “Siz gelmemiştiniz.”

“Sizi her gün arayamam ki. Dedikodu çıkar, hem bu öğleden sonra buluşmayı kararlaştırmıştık.”

“Ziyaretlerinizin dedikodusu çikalı çok oldu zaten, bir eksik ya da bir fazlanın fark edeceğini sanmıyorum.”

Peter miskin bir gülümsemeyle içten dışa aydınlandığını hissetti. “Ne o, Tillie Howard, kıskandınız mı?”

“Hayır. Peki siz?”

“Kıskanmam gerekir mi?”

“Hayır. Laf açılmışken, ben niye kıskanacaktım?”

“Ben nereden bileyim? Bütün sabahı Tattersalls’da almaya paramın yetmeyeceği atları inceleyerek geçirdim.”

“Çok yazık. Ne söylediklerini merak etmiyor musunuz?”

“En az bana söyleyip söylemeyeceğinizi merak ettiğim kadar.”

Tillie surat astı. “Dedikoduyu hiç sevmem ama geçen sene İngiltere’ye döndüğünüzde bir hayli serserilik ettiğinizi söylediler.”

“Bunu söyleyen kim?”

“Boş verin canım, ama insanın aklına türlü türlü şeyler geliyor.”

“İnsanın aklına bir tür şey geliyor.”

Tillie Peter’in mızımızlanmasını görmezden geldi. “Acaba bu düşkünlükten benim haberim niye olmadı?”

“Muhtemelen nazik kulaklarınız kirlenmesin diye.”

“Gitgide daha ilginç hâle geliyor.”

Peter konuyu kapatmak için, “Aksine, gitgide daha bıktırıcı hâle geliyor,” dedi. “Ben de bu yüzden o günlere sünger çektim.”

“Ne heyecanlı!” diye gülümsedi kız.

“Hiç değil.”

“Neler yaptınız?” Peter’in Tillie’yi bastırma teşebbüsleri hezimetle sonuçlanmıştı. Durdu. Hem hareket edip hem düşünemiyordu. Savaşta bu beceriyi ziyadesiyle kazanmış olması gerekirdi ama kanıtlar aksini gösteriyordu. En azından Hyde Park’ta Tillie ile birlikteyken durum buydu.

Ne tuhaf, geçen hafta Harry’yi fazla düşünmemişti. Tabii Leydi Canby ile konuşurken, üniformalı bir askerin gözle-
rindeki kara bulutları görünce içi cız ediyordu. Aynı bulutları aynada çok defa görmüştü.

Ama Tillie ile beraberken, ki kardeşi pek çok yönden Harry’yi andırıyordu, Harry yok oluyordu. Unutulmuş değildi ama sevimsiz bir hortlak formunda onun ölüp kendisinin kaldığını hatırlatıp durmuyordu.

Ama Tillie’den önce...

“İngiltere’ye döndüğüm zaman Harry daha yeni ölmüştü. Yani çok insan ölmüştü ama Harry benim için başkaydı.”

Kız başını eğdi. Peter onun gözlerinin yaşardığını görmezden gelmeye çalıştı.

“Ne oldu bilmem. Plan da yapmamıştım ama o ölmüştü, ben ise kalmıştım ve bir gece arkadaşlarla çıkınca bari ikimiz için de yaşayayım dedim.”

Bir ayı kayıptı. Belki biraz daha fazla olabilirdi. Çok iyi hatırlamıyordu, zaten genelini sarhoş geçirmişti. Olmayan parayla kumar oynamıştı ve şans eseri düşkünler evine düşmemişti. Kadınlar da olmuştu tabii, istese çok daha fazla olurdu ama o kadarı bile fazlaydı. Şimdi ölene dek kendini adadığı Tillie’ye bakınca kendini bayağı ve kirli hissediyordu, tam da olması gerektiği gibi.

“Niye bıraktınız?”

“Ne bileyim?” Bilmiyordu. Bir kumarhanedeyken, ayık olduğu nadir anlardan birinde kendine geliverdi. Yaşamak bu değildi. Yaşamıyordu. Harry şöyle dursun, kendisi için bile yaşamıyordu. Sadece gelecekte kaçıyor ve karar alıp ileri adım atmayı erteliyordu. O gece oradan çıkıp gitti ve bir daha geri dönmedi. Çenesini de sandığından daha sıkı tutmuş olmalıydı, zira bu konu bir daha karşısına hiç çıkmamıştı; Leydi Whistledown’da bile.”

“Anladım,” dedi Tillie, gözlerinde alışılmadık bir sükûnetle, sanki başka bir yerde, başka *zamandaydı*.

“Nasıl yani?”

“Kendimi içkiye, kumara vurmadım tabii ama bize haber geldikten sonra...” Durup boğazını temizledi ve gözlerini uzaklara dikip devam etti. “Biri bizim eve geldi, biliyor muydunuz?”

Peter daha önce duymadıysa da başını salladı. Harry İngiltere’nin en soylu ailelerinden birinin oğluydu. Ordu vefatının bildirilmesi için ulak göndermiş olabilirdi.

“Sanki o benim yanımdaymış gibi davranıyordum. Yaptığım her şeyde içimden *Harry olsa ne düşünürdü* diye geçiyordu.

Veya *Harry* olsa bu *pudingi* kesin çok severdi, bana hiç bırakmazdı diye.”

“Fazla mı yerdiniz, az mı?”

Kız kalakaldı. “Anlayamadım?”

“Pudingi diyorum. *Harry*’nin sizin payınızı da yiyeceğini düşündüğünüzde onu yer miydiniz, bırakır mıydınız?”

“Şey, birkaç kaşık alıp bırakıyordum herhalde. O durumda pudingden keyif almak yakışık almazdı.”

Peter aniden kızın elini tuttu. Alışılmadık bir ısrarcılıkla, “Biraz daha yürüyelim,” dedi.

Tillie onun telaşına güldü ve ona yetişebilmek için hızını arttırdı. Peter uzun adımlarla yürürken kendisi ona yetişebilmek adına neredeyse koşuyordu. “Nereye?”

“Bir yerlere.”

“Bir yerlere mi?” Kız şaşırmıştı. “Hyde Park’ta bir yere mi?”

“Etrafta sekiz yüz kişi olmayan bir yere.”

“Sekiz yüz mü?” Tillie güldü. “Burada toplansanız dört kişi var.”

“Dört yüz mü?”

“Dört.”

Peter durdu ve kıza sevecen bir ifadeyle baktı.

“Eğer *Leydi Bridgerton*’ın köpeğini de sayarsak sekiz eder.”

“Yarışalım mı?”

Tillie’nin gözleri hayretle açıldı. “Sizinle mi?” Peter çok tuhaf davranıyordu ama endişe verici bir hâli yoktu, sadece eğlenceliydi.

“Siz önden başlayın.”

“Bacaklarım kısa diye mi?”

“Hayır, çelimsiz vücudunuz yüzünden,” diye kışkırttı.

İşe yaramıştı. “Kuyruklu yalan.”

“Emin misiniz?”

“Hem de adım gibi.”

Peter sırtını bir ağaca dayayıp en küçümser tavrıyla, “Öyleyse kanıtlayın,” dedi.

“Sekiz yüz kişinin önünde mi?”

“Dört kişi var. Köpeği de sayarsak beş.”

“Dikkat çekmeyi sevmeyen bir adama göre fazla cesur davranıyorsunuz.”

“Yok canım. Herkes kendi işine baksın. Hem herkes güneşin tadını çıkarmakla meşgul, kimse farkına varmaz.”

Tillie etrafa baktı. Hakikaten de etraftaki sekizden çok, sekiz yüzden ise çok daha az insan en laubali tavırlarıyla gülüşüp şakalaşıyordu. Güneşten olsa gerekti.

Hava sanki yıllardır kapalıydı ama bugün bulutsuz masmavi gökyüzünden süzülen güneş ışınları, ağaçların tüm yapraklarını daha körpe, tüm çiçeklerini daha canlı gösteriyordu. Eğer hayat birtakım kurallara göre yaşanacaksa, ki Tillie’ye doğduğu andan beri aşılana fikir buydu, sosyete bugün için onları, en azından güneşli havada sergilenmesi beklenen vakur tavırlarla ilgili olanı bir kenara atmıştı.

“Öyle olsun,” dedi Tillie yiğitçe. “Meydan okumanız kabul edildi. Nereye kadar yarışıyoruz?”

Peter ilerideki bir ağaç kümesini işaret etti.

“Uzaktakine mi, yakındakine mi?”

“Ortakine.” Belli ki sırf muhalefet etmek için söylüyordu.

“Ne kadar önden başlıyorum?”

“Beş saniye.”

“Sayacak mısınız, saat mi tutacaksınız?”

“Amma detaycıymışsın yahu!”

“İki ağabeyle büyüyünce insan detaycı oluyor.”

“Sayacağım. Yanımda saat yok zaten.”

Tillie tam ağzını açtığı anda Peter konuşmasına müsaade etmeden, “Yavaş. Yavaş sayacağım. Benim de ağabeyim var, biliyorsunuz,” dedi.

“Biliyorum. Hiç kazanmanıza fırsat verdi mi?”

“Asla.”

Kızın gözleri kısıldı. “Siz bana fırsat verecek misiniz?”

Peter kedi gibi sinsi sinsi güldü. “Olabilir.”

“Olabilir mi?”

“Değişir.”

“Neye göre?”

“Kaybetmem için verilen rüşvete göre.”

Tillie bir an kızgınlıkla kalakaldı, sonra cevabı yapıştırdı: “Rüşvet vermeye ihtiyacım yok, Peter Thompson, bitiş çizgisinde görüşürüz!” Sonra Peter daha ayağını yerden kaldırmadan ok gibi fırladı, bu taşkınlık yarın annesinin arkadaşları günlük çay ve gıybet seansları için gelince karşısına çıkacaktı kesin. O anda güneş iliklerini ısıtırken ve rüyalarının erkeği onun arkasından koşarken bunları düşünemeyecekti.

Hızlı koşuyordu, hep öyle olmuştu ve elleriyle eteğinin ucunu kaldırmış, koşarken gülüyordu. Peter’ın arkasından geldiğini duyuyordu ve ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Kazanacağından emindi. Ya bileğinin hakkıyla kazanacaktı ya da Peter yarışı bilerek kaybedip ömür boyu bunu kafasına kakacaktı ama önemli değildi.

Zafer zaferdi ve Tillie o an kendini yenilmez hissediyordu.

“Yakala yakalayabilirsen!” Omzunun üstünden Peter’ın katettiği mesafeye baktı. “Asla... Oof!”

Tillie’nin nefesi kesildi ve bir anda -Tanrı’ya şükür!- başka bir kadınla sarmaş dolaş çimenlere serildi.

“Charlotte!” Arkadaşı Charlotte Birling’i tanımıştı. “Çok özür dilerim!”

“Ne yapıyorsun sen?” Charlotte yamulan bonesini düzeltti.

“Koşu yarışı yapıyorduk da. Anneme söyleme.”

“Benim söylememe ne gerek var? Onun kulağına gitmeyeceğini sanıyorsan...”

“Biliyorum, biliyorum. Umarım bunu güneşli havayı görünce delirmeme yarar.”

“Güneş gözünüzü kör etmiş de olabilir,” dedi bir erkek sesi.

Tillie o yöne bakınca uzun boylu, sarışın bir yabancı gördü. Charlotte onları çabucak tanıştırdı.

“Leydi Mathilda,” dedi yabancının yardımıyla ayağa kalan Charlotte. “Bu, Kont Matson.”

Kız, kontu selamlarken Peter koşarak yanlarına geldi. “Tillie, iyi misin?”

“İyiyim. Elbisem mahvoldu ama geri kalanımın bir şeyciği yok.” Kız Peter’ın elini tutup ayağa kalktı. “Bayan Birling’i tanıyor musunuz?”

Peter hayır anlamında başını sallayınca Tillie onları tanıştırdı. Sıra konta gelince Peter başını eğip, “Matson,” dedi.

“Tanışıyor musunuz?”

“Askerden,” diye söze girdi Matson.

“Aa!” Tillie’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ağabeyimi tanıyor muydunuz? Harry Howard’ı?”

“İyi çocuktı. Hepimiz onu severdik.”

“Evet, Harry’yi herkes severdi. Şeytan tüyü vardı onda.”

Matson başıyla onayladı. “Başınız sağ olsun.”

“Teşekkür ederim, dostlar sağ olsun.”

Charlotte bakışlarını konttan Peter’a çevirip, “Aynı alayda mıydınız?” diye sordu.

“Evet, ama Thompson sonuna kadar cephede kalacak kadar şanslıydı.”

“Waterloo’da değil miydiniz?” diye sordu Tillie.

“Hayır, ailevi sebeplerden ötürü eve çağrıldım.”

“Çok üzgünüm.”

“Waterloo demişken, haftaya yapacakları canlandırmaya gelecek misiniz? Lord Matson da bütün eğlenceyi kaçırdığından yakınıyordu,” dedi Charlotte.

“Çok eğlenceli sayılmaz hani,” diye homurdandı Peter.

Nahoş bir durumdan sakınan Tillie, “Ya!” dedi neşeyle. Peter’ın savaş övgüsünden nefret ettiğini biliyordu ve tüm bu ölüm ve yıkım tufanını kaçırdığına üzülen birine karşı

kibarlığını elden bırakabilirdi. “Prinny’nin canlandırması, değil mi? Ben onu unutmuştum. Vauxhall’da olacak herhalde, değil mi?”

“Haftaya bugün,” diye onayladı Charlotte. “Waterloo’nun yıldönümünde olacak. Duyduğuma göre Prinny heyecandan kendinden geçmiş. Havai fişekler bile olacaktı.”

“Çünkü öylesi çok *gerçekçi* bir savaş tablosu çizecektir,” diye alay etti Peter.

“Prinny’ye göre öyle,” dedi Matson soğuk bir tonda.

Tillie çabucak, “Belki top atışını temsilen kullanırlar,” dedi. “Siz de gidecek misiniz, Bay Thompson? Bana eşlik ederseniz çok sevinirim.”

Peter bir an tereddüt edince Tillie onun asla gitmek istemediğini *anladı*. Yine de bencilliğine yenilip, “Lütfen. Harry’nin gördüklerini görmek istiyorum,” dedi.

“Harry hiç...” Peter durdu, öksürdü. “Harry’nin gördüklerini orada göremeyeceksiniz.”

“Biliyorum ama elimden gelen en fazla bu kadar. Ne olur siz de bana eşlik edin.”

Dudakları gerildi ama sonunda, “Pekâlâ,” dedi.

Tillie’nin yüzü aydınlandı. “Teşekkür ederim. Çok ince-siniz, özellikle de...” Sözüünü yarım bıraktı. Charlotte’a ve konta Peter’ın gelmek istemediğini belli etmesinin hiç gereği yoktu. Muhtemelen anlaşıyordu ama Tillie bunu dile getirmese daha iyiydi.

Charlotte, “Biz gidelim artık,” dedi. “Birileri...”

“Yola koyulma vakti geldi,” diye lafı ustaca aldı kont.

Tillie Charlotte’ın elini tuttu. “Yarış için çok özür dilerim.”

“Önemli değil. Varsayalım ben bitiş çizgisiyim ve sen de yarışın galibisin.”

“Çok iyi fikir. Keşke benim aklıma gelseydi.”

“Bir yolunu bulup kazanacağınızı biliyordum,” dedi Peter, Charlotte ile kont gittikten sonra.

“Şüphenez mi vardı?”

Peter gözlerini onun yüzünden ayırmadan başını salladı. Tillie aniden kalbinin fazla hızlı çarptığını, teninin karıncalandığını hissetti.

“Ne oldu?” Eğer konuşmasa nefes almayı unutacaktı. Son bir dakika içinde Peter’a bir hâller olmuştu ve galiba o hâller onun hayatını da değiştirecekti.

“Size bir şey sormam lazım.”

Tillie’nin kalbi yerinden çıkacak gibiydi. *Evet, evet, evet!* Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Tüm haftanın amacı bu anı yaşamaktı ve Tillie de hislerinin karşılıksız olmadığını biliyordu. Heyecanı gözlerinden okunur vaziyette, başını salladı.

“Ben...” Peter durup boğazını temizledi. “Benim için ne kadar kıymetli olduğunuzu biliyor olmalısınız.”

Tillie başını eğdi. “Öyle umuyorum.”

“Bunun da karşılıklı olduğuna inanıyorum?” Tillie bunu soru sorar gibi söylemesini absürt ölçüde dokunaklı buldu ve tekrar başını salladı. Sonra tedbiri elden bırakıp ekledi. “Hem de nasıl.”

“Ama birlikteliğimizi ne ailenizin ne de herhangi birinin doğal karşılamayacağını bilmelisiniz.”

“Hayır,” dedi kız dikkatlice, lafın ucu nereye gidecek emin değildi. “Ama şunu anlamıyorum...”

“Lütfen bitirmeme izin verin.”

Kız bunu nasıl anlayacağını bilemedi. “Ne demek istiyorsunuz?”

Peter, “Seninle evlenmek istiyorum, Tillie,” dedi katlanılmaz derecede resmi bir sesle. “Ama yapamam. Şimdilik.”

“Ne zaman?” İki hafta, iki ay, hatta iki yıl. Tillie kesin bir tarih olduğu sürece her cevabı kabul edebilirdi.

Ama o yalnızca, “Bilmiyorum,” dedi.

Tillie ona bakakaldı. Neden, diye düşündü. Ne zaman, diye düşündü. Düşündü, düşündü ve...

“Tillie?”

Başını salladı.

“Tillie, ben...”

“Hayır, yapmayın.”

“Ne yapmayayım?”

“Bilmiyorum.” Kızın ümitsiz, kırılgan sesi Peter’ı bıçak gibi kesti. Kız ondan istediği şeyi anlamamıştı belli ki. Gerçi kendisi de tam olarak anlamış sayılmazdı. Bugünkü niyeti parkta yürüyüşe çıkmaktan fazlası değildi. Bu, Tillie Howard ile nafile flört sürecinde yaptıkları etkinliklerden birisi olacaktı. Aklından en son geçen şey evlilikti.

Ama bir şey oldu. Peter ona bakıyordu, kız güldü ya da gülmedi, belki de sadece dudağını oynattı ve Peter’ı kalbinden vurdu. Peter şimdi ruhunun en akıl almaz köşesinden gelen soruyu sormaya uğraşıyordu. Yanlış yaptığını bilse de kendine engel olamıyordu.

Hem belki hayaller gerçek olabilirdi. Bunun için bir yol vardı, eğer onu da ikna etmeyi başarırsa...

“Kendimi toparlamam için biraz vakit lazım. Şu anda neredeyse hiç param yok ama rütbemi satınca elime biraz sermaye geçecek.”

“Neden bahsediyorsunuz siz?”

“Birkaç yıl beklemen gerekecek. Evlenmeden önce maddi olarak kendimi sağlama almam için bana biraz zaman tanımalısın.”

“Bunu neden yapacaktım?”

Peter’ın kalbi güm güm attı. “Çünkü beni seviyorsun.”

Kız konuşmadıkça Peter nefesini tuttu.

“Değil mi?”

“Tabii ki. Dedim ya.” Kız kafasını salladı, uçuşan düşüncelerini bir araya toplayıp dile getirmeye uğraşıyor gibiydi. “Niye bekleyeyim? Neden hemen evlenmiyoruz?”

Peter öylece bakakaldı. Kızın haberi yoktu. Nasıl olmazdı? Kendisi sürekli acı içindeyken o bunları *aklının ucundan geçirmemişti* demek.

“Senin geçimini sağlayamam. Bunu bilmelisin.”

“Saçmalama,” diye güldü Tillie ferahlamış bir gülümsemeyle. “Benim çeyizim var ve...”

“Senin çeyizinden geçinecek hâlim yok.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü az da olsa gururum var.”

“Londra’ya zengin eş bulmaya gelmemiş miydin, kendin söylemiştin ya?”

Peter’in çenesi kasıldı. “Ama seninle para için evlenemem.”

“Ama onun için evlenmiyorsun zaten, değil mi?”

“Tabii ki hayır. Tillie, seni ne kadar sevdiğimi...”

Tillie kestirip attı. “O zaman beni bekletme.”

“Sana layık olamam.”

“Ona da ben karar vereyim.”

Peter Tillie’nin öfkeli olduğunu anladı. Rahatsız değil, sinirli değil, halis muhlis öfkeliydi. Ne var ki bir o kadar da saftı, sadece hayatta hiçbir zorlukla karşılaşmamış birinin olabileceği ölçüde saf. *Sosyetenin* mutlak hayranlık dışında bir şey görmemişti. Sevilmiş, sayılmış, pamuklara sarmalanmıştı ve insanların arkasından fısıldaştığı veya ona tepeden baktığı bir dünyayı hayal bile edemiyordu.

Ailesi de her istediğini ona vermişti muhakkak. Ama bunu, daha doğrusu *onu* reddedeceklerdi, Peter bundan emindi. Onu bu çulsuz hâliyle damat olarak almaları imkânsızdı.

“Peki,” dedi Tillie aralarındaki sessizlik fazla uzayınca, “Çeyizimi kabul etme öyleyse. Benim de ona ihtiyacım yok.”

“Öyle mi?” Peter onu küçümsemek istememişti ama sesi öyle çıkmıştı.

“Evet, öyle. Zengin ama mutsuz olmaktansa fakir ve mutlu olmayı yeğlerim.”

“Tillie, hayatın boyunca hep zengin ve mutlu oldun, o yüzden fakir olmanın nasıl olduğunu anlamam...”

“Bana patronluk taslama. İstersen beni terk et, istersen reddet ama asla bana patronluk taslama.”

“Sana şu anki gelirimle vadedecek bir geleceğim yok,” dedi Peter tane tane. “Harry’ye verdiğim sözde de sana fakir hayatı yaşatmak yoktu sanırım.”

Kız yutkundu. “Tüm bunların sebebi bu mu? *Harry* mi?”

“Neden bahsettiğini...”

“Bu mu yani? Ağabeyime ölüm döşeğinde verdiğin saçma sapan bir söz mü?”

“Tillie, hiç...”

“Hayır, biraz da sen beni dinle.” Tillie’nin gözleri alev alev yanıyor, omuzları sarsılıyordu. Peter böyle acı bir durumda kalmasaydı onu hayran hayran seyredebilirdi.

“Hiç beni sevdiğini söyleme,” dedi Tillie. “Sevsen, birazcık bile sevsen benim duygularıma Harry’ninkilerden daha çok önem verirdin. Harry öldü, Peter. Öldü.”

“Bunu herkesten iyi biliyorum.”

Tillie titreyerek, “Beni bile tanıımıyorsun sen,” dedi. “Ben Harry’nin kardeşinden başka bir şey değilim tabii. Arkasını toplamaya söz verdiğin aptal küçük kardeş.”

“Tillie...”

“Hayır. Adımı anma. Beni tanıyana dek benimle konuşma bile.”

Peter ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi. Bir an tuhaf, sessiz bir dehşet içinde bakıştılar. Yerlerinden kımıldamadılar. Belki de tüm yaşananların bir an daha orada öylece dikilirlerse eriyip gidecek bir lanet olduğunu, sonra yine eskisi gibi olacaklarını umuyorlardı.

Ne var ki öyle olmadı ve Peter dili tutulmuş hâlde, çaresizce kalakaldı, Tillie de arkasını dönüp koşar adım uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Tillie’nin seyisi Peter’ın atını getirip hiçbir Şey söylemeden dizginleri uzattı.

Peter dizginleri aldığında her Şeyin bittiğini hissetti. Sanki ona, “*Al bunları ve git. Gözden kaybol,*” denmiŐti.

Hayatının en kötü anını yaŐadıėını fark etti.

ALTINCI BÖLÜM

*Zavallı Bay Thompson! Zavallı Bay Thompsoncık!
Her şey çığrından çıktı, değil mi?*

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET NOTLARI, 17 HAZİRAN 1816

Buraya gelmemeliydi.

Peter, Waterloo Savaşı'nın yeniden canlandırılmasını izlemek istemediğine emindi, ilki ona yetmişti zaten. Prinny'nin şu an sağında hız kesmeden devam eden gösterisi ne korkutucu ne de gerçektir. Böylesi ölüm ve yıkım dolu bir olayın Londralıların eğlencesine meze edilmesi midelerini bulandırıyor.

Eğlence. Peter bir yandan şehrin her cinsten insanının Vauxhall Parkı'nda gülüp eğlenmesini izlerken bir yandan tiksintiyle başını salladı. Çoğu suni savaşı izlemiyordu bile. Waterloo'da insanların öldüğünü bilmiyorlar mıydı? İyi insanların. Gençlerin. On beş bin kişinin. Düşmanı saymamıştı daha.

Tüm bu kaygılarına rağmen Peter işte buradaydı. 2 şilini ödeyip parka girmişti. Savaş piyesini izlemeye, göz alıcı

aydınlatmayı övmeye veya Britanya'nın en iyisi olduğu söy-
lenen havai fişek gösterisini seyretmeye gelmemişti.

Buraya Tillie'yi bulmaya gelmişti. Asıl plana göre onu
buraya kendisi getirecekti, ama Tillie'nin sonradan küstüler
diye buraya gelmekten vazgeçeceğini düşünmüyordu. Ağa-
beyine en sonunda veda edebilmek için gelmesi gerektiğini
söylemişti Peter'a.

Burada olacaktı. Peter emindi.

Emin olmadığı şey ise onu bulup bulamayacağı idi. Parka
binlerce kişi akın etmişti ve yüzlercesi hâlâ geliyordu. Yollar
insan doluydu ve Peter savaşı temsil eden tek gerçek şeyin
koku olduğunu düşündü. Kan ve ölümün metalik aroma-
sı eksikse de balık istifi kitlelerin pis kokusu tıpatıp aynıydı.
Peter üzerine doğru yürüyen bir grup magandayı atlatmak
için bir patikaya saparken pek çoğunun aylardır yıkanmamış
olduğunu düşündü.

Kim demiş emekli olunca askerliğin güzellikleri geride
kalır diye?

Peter Tillie'yi bulsa da ona ne diyeceğini bilmiyordu. Bir
şey diyeceği de şüpheliydi zaten. Kulağa ne kadar acınası gelse
de sırf onu görmek istemişti. Geçen haftaki Hyde Park fela-
ketinden sonra Tillie onun tüm konuşma çabalarını boşa çı-
karmıştı. İki defa kızın evine uğramıştı ama Tillie evde yoktu.
Mektupları açılmadan geri dönmüştü. En sonunda Tillie'den
malum soruyu sormaya hazır olmadığı sürece karşısına çıkma-
masını belirten bir mektup aldı.

Lafi hiç dolandırmamıştı.

Peter sosyetenin, Prinny'nin çayırın kuzeyine yerleştirdi-
ği bir seyir alanında toplanacağını duymuştu. Sahanın kena-
rından dolaştı, askerlerin silahlarına gerçek mermi koyma-
yacak kadar akliselim olduğundan şüpheliydi. Peter içinden
küfrede küfrede kalabalığı yararak çayırın kuzeyine vardı.
Hep uzun adımlarla hızlı hızlı yürürdü ve Vauxhall da ona

cehennemi dünyada yaşıtıyordu. Biri ayağına bastı, ikincisi böğrüne dirsek attı, üçüncüsü ise- Peter onun eline tam da cüzdanına uzanmışken şamarı yapıştırmıştı.

Arı kovanında tam yarım saat debelendikten sonra nihayet bir çıkış yolu buldu. Prinny'nin adamları prensin -şükürler olsun ki sona yaklaşan- savaşı rahatça izleyebilmesi için orayı en asil konuklar haricinde boşaltmışlardı.

Peter kalabalıkların içinde kızıl bir saç demeti aradı. Görünürde yoktu. Acaba gelmemiş miydi?

Kulağının dibinde bir top patlayınca irkildi.

Tillie hangi cehennemdeydi?

Bir patlama daha... Tanrım, bu Handel miydi?

Peter tiksintiyle soluna baktı. Yüz kişilik bir orkestra çalmaya başladı.

Tillie neredeydi?

Gürültü çekilmez bir hâl aldı. Seyirciler kükrüyor, askerler gülüyor ve müzik... neden müzik vardı ki zaten?

Sonra tüm bunların arasında onu gördü ve gürültü sustu.

Onu gördü ve artık dünya ondan ibaret oldu.

Tillie geldiğine pişmandı. Eğlenmeyi beklemiyordu ama belki bir şey öğrenmeyi umuyordu. Harry ile arasında bir bağ kurabilmek için.

Kardeşinin ölümünün sahnelenmesi herkese nasip olmazdı.

Ne var ki şimdi kulakları için pamuk getirmediğine hayıflanıyordu. Savaş çok gürültülüydü ve en kötüsü canlandırmayı, hiç susmadan yorumlamayı kendine görev bilmiş Robert Dunlop'un yanına düşmüştü.

Keşke onun yerinde Peter olsaydı. Düşünebildiği tek şey buydu.

Peter yanında durmalı, Peter savaştaki hamleleri açıklamalı, gürültü çoğaldığında kulaklarını kapatması için onu Peter uyarmalıydı.

Şimdi yanındaki Peter olsa onun elini tutar, savaş alevlenince eli sımsıkı kavrardı. Peter olsa ona Harry'nin hangi esnada öldüğünü sormaya çekinmezdi.

Onun yerine tüm bunları heyecanlı bir macera olarak gören Robbie vardı; eğilip, "Güzel mi, eğleniyor musunuz?" diye bağırarak Robbie. Savaş canlandırması bitince yelekler ve atlar hakkında bir şeyler anlatan Robbie.

Onu dinlemek çok zordu, müzik çok gürültülüydü ve dürüst olmak gerekirse Robbie'ye yetişmek kolay iş değildi.

Müzik bir anlığına susunca Robbie ona eğilip, "Harry olsa bunu severdi," dedi.

Sever miydi? Tillie bilmiyordu ve her nedense bu onu rahatsız etmişti. Harry savaştan dönebilse bambaşka biri olarak gelecekti ve son zamanlarında dönüştüğü adamı asla tanıyamayacak olmak Tillie'ye acı veriyordu. Ne var ki Robbie iyi niyetli ve iyi kalpliydi, bu yüzden Tillie sadece başını sallayıp gülümsedi.

"Yazık oldu," dedi Robbie.

"Evet." Tillie başka ne diyebilirdi ki.

"Yok yere gitti, zavallı."

Tillie dönüp ona baktı. İğnelemeyle, laf cambazlığıyla işi olmayan Robbie'den beklenecek bir söz değildi.

"Savaş zaten başlı başına boş bir şey değil mi?"

"Yani öyle ama, birinin de gidip Boney'yi tepelemesi lazımdı, rica etmekle çözülecek bir iş değil pek."

Bu Tillie'nin Robert Dunlop'tan duyduğu en karmaşık cümleydi. Onun gözle görünenden daha derin bir yanı olup olmadığını merak etti ve bir anda... anladı. Bir şey duyduğundan, gördüğünden değil. Sadece orada olduğunu hissetti ve başını sağa çevirir çevirmez onu gördü.

Peter. Yanı başında. Onun varlığını fark etmediğine hayret etti.

Soğuk bir şekilde, "Bay Thompson," demeye çalıştıysa da onu görünce öyle rahatlamıştı ki bunu tam manasıyla başaramadı.

Ona hâlâ çok kızgındı ve onunla konuşmak istediğinden bile emin değildi ama gece çok tuhaf hissettirmişti. Savaş rahatsızlık vericiydi ve Peter'ın sakin yüzü bunların içinde bir cankurtaran simidi gibi geliyordu.

“Biz de Harry'den bahsediyorduk,” dedi Robbie neşeyle.

Peter başını salladı.

“Savaşı kaçırmaması çok yazık oldu,” diye devam etti Robbie. “Sen o kadar askere git, sonra savaşı kaçır. Olacak şey mi?”

Tillie'nin kafası karışmıştı. “Ne demek savaşı kaçırmıştı?” Başını çevirince Peter'ın, “Ne? Ne?” diyen Robbie'ye telaşla işaret ettiğini gördü.

Tillie bu sefer yüksek sesle tekrarladı. “Ne demek savaşı kaçırdı?”

“Tillie,” dedi Peter. “Şunu bil ki...”

“Bana Waterloo'da öldü dendi?” Kız bir ona, bir öbürüne bakıyordu. “Eve gelip onun Waterloo'da öldüğünü söylediler.”

Kız panik içinde ciyaklamaya başlamıştı. Peter ne yapacağını bilemiyordu. Robbie'yi öldürse yeriye, hiç mi izanı yoktu bu adamın?

“Tillie,” dedi tekrar, zaman kazanmak için.

“Nasıl öldü? Hemen söyle!”

Peter ona baktı, Tillie titremeye başlamıştı.

“Nasıl öldü, söyle.”

“Tillie, ben...”

“Söyle...”

BOM!

Üçü birden yirmi metre ötede patlayan havai fişegın sesine sıçradı.

Robbie göğe bakıp, “Acayip güzel bir gösteri!” diye bağırды.

Peter gayriihtiyari havai fişeklere baktı, bakmamak mümkün değildi. Pembe, mavi, yeşil. Göklerde patlayan yıldızlar, bahçeye çıtırdayan kıvılcımlar yağıdırıyorlardı. Tillie Peter'ın koluna yapıştı. “Peter, söyle bana. Derhâl söyle.”

Peter ağzını açtı, tüm dikkatini ona vermesi gerektiğini bilse de gözünü havai fişeklerden bir türlü alamıyordu. Önce Tillie'ye bakıyordu, sonra havaya, sonra tekrar...

"Peter!" Kız neredeyse çığlık atmıştı.

Fişekçiler biraz ara verince Robbie başını indirip Tillie'ye baktı ve, "Fayton ezdi," dedi.

"*Faytonun altında mı kaldı?*"

"Aslında at arabasıydı," diye düzeltti Robbie. "Harry..."

BOM!

Robbie, "Vay be!" diye bağırды. "Şuna bak!"

"Peter," diye yalvardı Tillie.

"Çok aptalcaydı," dedi Peter en sonunda gözünü yere indirmeyi başarıp. "Aptalca, korkunç ve affedilemez bir şeydi. Külüstürü çoktan parçalayıp yakacak yapmaları lazımdı."

"Ne oldu?"

Peter anlattı. Her şeyi son detayına kadar açıklamadı tabii, zira bunun yeri ve zamanı değildi. Ama Tillie'nin gerçeği kavramasına yetecek kadar tarif etti. Harry bir kahramandı ama ölümü en azından İngiliz anlayışına göre kahramanca olmamıştı.

Bir önemi yoktu şüphesiz ama Tillie'nin aynı fikirde olmadığı yüzünden okunuyordu.

"Bana neden söylemedin?" diye sordu Tillie alçak, titrek bir sesle. "Yalan söyledin, nasıl yaptın bunu?"

"Tillie, ben..."

"Bana *yalan* söyledin. Cephede öldü, dedin."

"Ben asla..."

"Beni buna inandırdın. Nasıl yapabildin bunu?"

"Tillie," dedi Peter umutsuzca. "Ben..."

BOM!

İkisi de havaya baktı, ellerinde değildi.

Patlama yeşil kıvılcım spirallerine bölününce Peter, "Neden yalan söyledim, bilmiyorum. Leydi Neeley'nin ziyafetine

kadar da doğruyu bilmediğinden haberim yoktu. Ne diyeceğimi bilemedim. Ben hiç...”

“Dur,” diye kesti sözünü Tillie. “Açıklama yapma.”

Az önce açıklama *istememiş miydi?* “Tillie...”

“Yarın, yarın konuşuruz. Şu an ben... şimdi...”

BOM!

Gökten pembe kıvılcımlar yağarken Tillie eteklerini tutarak kalabalıktaki tek sakın yoldan kaçmaya başladı. Prinny ve orkestranın önünden koşarak Peter’ın hayatından çıkıp gitti.

“Aptal herif!” dedi Peter Robbie’ye dişlerinin arasından.

“Ne?” Robbie gökyüzüne dalıp gitmişti.

“Boş ver,” diye tersledi Peter. Tillie’yi bulması lazımdı. Tillie’nin onu görmek istemediğini biliyordu ve normalde buna saygı duyardı ama burası da Vauxhall Parkı’ydı. Burada binler vardı, binler! Binlerce insanın kimi eğlence, kimi de daha fena emellerin peşindeydi. Burası bir hanımefendinin tek başına dolaşmasına uygun değildi, hele ki sözkonusu hanımefendi şu anki gibi aklını kaçırmış bir hâldeyse.

Peter, Tillie’yi açıklık boyunca izledi. Kızın elbisesi yeşilin çok açık bir tonuydu, lamba ışığında neredeyse bir hayalet gibiydi ve kalabalık onu yavaşlattığında takip etmesi oldukça kolay olmuştu. Peter onu yakalayamasa bile en azından görebiliyordu.

Tillie kalabalığın içinde hızlıca ilerleyebiliyordu, en azından kendisinden çok daha hızlıydı. Ufak boyu sayesinde sığıdığı her boşluktan geçip gidebiliyordu. Aralarındaki mesafe açılmasına rağmen indikleri yokuşun eğimi sayesinde Peter onu hâlâ görebiliyordu.

“Hay böyle işin...” diye içini çekti. Kız Çin pagodasına* gidiyordu. Neden böyle yapmıştı ki? İçeride kim var, hat-ta kimse var mı, belli değildi. Üstüne üstlük pek çok çıkışı

* Çin, Japonya vb. Uzak Doğu ülkelerinde kule biçiminde yapılmış tapınak. (ç.n.)

olmalıydı. Eğer içeri girerse onu bulmak neredeyse imkânsız olacaktı. “Tillie,” diye mırıldandı ve aralarındaki mesafeyi kapatmak için dişini tırnağına taktı. Tillie’nin takip edildiğini bildiğini düşünmüyordu ama o yine de en çetin yolu seçmişti.

BOM!

Peter irkildi. Havai fişek patlamıştı kesin ama bu seferkinin sesi tuhaftı, patlama çok yakından gelmişti, etrafa bakıp ne olduğunu anlamaya uğraşırken...

“Tanrım!” Kelimeler dehşet içinde titreyen dudaklarından döküldü. Pagodanın doğusu alev almıştı.

“Tillie!” diye haykırdı ve kalabalığı tüm gücüyle yarmaya çalıştı. Delirmiş gibiydi; pagodaya ulaşabilmek için insanları itip ayaklara basıyor, omuzlara, kaburgalara hatta yüzlere dirsek atıyordu.

Etrafindakiler gülüşüp alevler içindeki pagodayı birbirlerine gösteriyorlardı, belli ki bunu gösterinin bir parçası sanmışlardı. Peter sonunda binaya ulaştı ama tam merdivenleri çıkacakken iri yarı iki muhafız önünü kesti.

“İçeri giremezsiniz,” dedi biri. “Çok tehlikeli.”

Peter onların elinden kurtulmaya uğraşırken, “İçeride bir kadın var...” dedi.

“Hayır, içeride...”

“Gözümle gördüm,” diye haykırdı Peter. “Bırakın gideyim!”

İki adam bakıştı. Biri, “Keyfin bilir,” dedi ve girmesine izin verdiler.

Duman solumamak için ağzına mendil bastırıp binaya daldı. Tillie’nin de mendili var mıydı?

Yaşıyor muydu ki?

Zemin katı aradı, içerisi dumanla doluyordu ama yangın kontrol altına alınmış gibiydi.

Tillie’den hiçbir iz yoktu.

Çıtırtı ve patlama sesleri her yanı sarmıştı ve bir kalas parçası Peter'in yanına düştü. Peter yukarı bakınca tavanın çökmekte olduğunu gördü. Burada bir dakika daha geçirirse dışarı ancak cesedi çıkardı. Eğer Tillie'yi kurtaracaksa da onun bilinci açık hâlde camların birinden sarkıyor olması gerekirdi çünkü merdivenlerin kendi ağırlığını taşıyacak hâli bile kalmamıştı.

Kesif dumandan nefesi tıkanmış hâlde arka kapıya gitti. Bir yandan camlara bakıyor, bir yandan binanın hâlâ sağlam duran batı cephesine gidecek bir yol arıyordu. Alevlerin kükremesi arasında sesinin kaybolacağını düşünse de, "Tillie!" diye bağırdı son kez.

"Peter!"

Sese doğru dönünce kızı dışarıda, onu zapt etmeye çalışan iki iri kıyım adamla boğuşurken gördü.

"Tillie?"

Kız bir şekilde adamların elinden kurtulunca Peter şaşkınlığı üstünden attı çünkü hâlâ yanan binaya fazlasıyla yakın duruyordu ve on saniye içinde o da yanına gelecekti. Tillie ona sarılamadan Peter onu kucaklayıp güvenli bir yere taşıdı.

"Ne yapıyordun?" diye feryat etti Tillie. "Niye pagodaya girdin?"

"Seni aramaya! Oraya girdiğini gör-"

"Ama hemen dışarı çık-"

"Ben nereden bilecektim!"

Diyecek söz bulamayınca bir süre sustular. Sonra Tillie, "Seni orada görünce az kalsın ölecektim. Pencereden gördüm," dedi.

Peter'in gözleri dumandan yanıyordu ve sulanmıştı ama ona bakınca her şey su gibi berraklaştı. "Seni oraya girerken görünce hiç korkmadığım kadar korktum." İki senelik savaş, ölüm, kaos, Tillie'yi kaybetmenin yanında hiçbir şeydi.

O an anladı ki onunla evlenmek için senelerce bekleyemezdi. Ailesini nasıl ikna edecekti bilmiyordu ama bulacaktı bir yolunu. Olmazsa da bir İskoç düğünü nelerine yetmeyecekti? Emin olduğu tek bir şey vardı: Onsuz bir hayat düşünemiyordu.

“Tillie, ben...” Söylenecek çok şey vardı. Peter nereden, nasıl başlayacağını bilmiyordu. Hislerinin gözlerinden okunduğunu umuyordu çünkü sözlerinden pek iş çıkmayacak gibiydi. Kalbinden geçeni anlatacak sözcükleri bulamıyordu.

“Seni seviyorum.” Bu bile yetmemişti. “Seni seviyorum ve...”

“Tillie!” diye haykırdı biri. Leydi Canby ürkek bir çita gibi onlara doğru koşuyordu.

Kontes, “Tillie, Tillie, Tillie,” diye tekrar ederek yanlarına geldi. “Bana pagodaya girdin dediler. Dediler ki...”

“İyiyim, anneciğim, bir şeyim yok.”

Leydi Canby Peter’ın darmadağın olmuş isli kılığına baktı. “Onu kurtaran siz miydiniz?”

“Kendi çıktı.”

“Ama o da kurtarmaya çalıştı. Beni bulmak için içeri girdi.”

“Ben...” Kontesin kafası karışmış görünüyordu. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey yapmadım.”

Kontes el çantasından çıkardığı mendille gözlerini sildi. “Yaptınız, yaptınız. Ben...” Tillie’ye baktı. “Birinizi daha kaybedemem. Seni kaybedemem.”

Tillie annesinin içini rahatlatmaya çalışarak, “Biliyorum, anneciğim, ama bakın, bir şeyim yok,” dedi.

“Evet, evet, şey...” Bir anda kontesin aklı başına geldi ve Tillie’yi omuzlarından sarsarak bağırdı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen? Tek başına koşuya mı çıktın?”

“Yangın çıkacağını nereden bileyim.”

“Hem de Vauxhall Parkı’nda! Böyle yerlerde genç kızlara neler yaparlar bilmiyor musun? Seni şimdi...”

Peter kadının omzuna elini koyup onu yatıştırmaya çalıştı. “Leydi Canby, belki şimdi bunlardan bahsetmeseniz...”

Çok şükür kimsenin dikkatini çekmemişlerdi, herkes pagodanın son anlarını izlemekle meşguldü. Kendileri bile çökerek yeryüzü cehennemine dönüşmekte olan binadan gözlerini almakta zorlanıyorlardı.

“Tanrım,” dedi Peter büyülenmiş gibi.

“Peter,” diye seslendi Tillie. Tek kelimedede derdini anlatabilmişti.

Leydi Canby Tillie’yi elinden çekip, “Doğru eve,” dedi. “Arabamız şu kapının orada.”

“Anne, Bay Thompson’la konuşmam-”

“Yarın konuşursunuz.” Leydi Canby Peter’a dik dik baktı. “Değil mi, Bay Thompson?”

“Tabii. Size arabanıza kadar eşlik edeyim.”

“Gereği-...”

“...var,” diye tamamladı Peter.

Leydi Canby onun ısrarına şaşırdı. “Öyle olsun.” Sesi şaşkın, biraz da anlayışlıydı. Peter onun, Tillie ile arasında olanları fark edip etmediğini merak etti.

Peter onlara arabaya kadar eşlik etti ve uzaklaşan arabayı izledi. Yarına kadar nasıl bekleyecekti? Çok gülünç hâldeydi, Tillie’den yıllarca beklemesini talep ederken şimdi kendisi on dört saat sabretemiyordu.

Parka dönünce içini çekti. İçeri girmek istememişti ve müşteri bekleyen arabacıların oraya uzun yoldan gitmek durumunda kalmıştı.

“Bay Thompson! Peter!”

Tillie’nin babasının kapıdan çıktığını gördü.

“Lord Canby, ben...”

Lord umursamadan, “Eşimi ve Tillie’yi gördünüz mü?” diye lafını kesti.

Peter olup biteni çabucak anlatıp Tillie ile annesinin iyi olduğunu bildirince yaşlı adam rahatlayarak iç çekti. “İki dakika önce ayrıldılar,” diye de ekledi.

Tillie’nin babası acı acı güldü. “Beni de burada unuttular tabii. Aracınız yoktur sanırım.”

Peter üzüntüyle başını salladı. “Gelirken araba kiralamıştım.” Peter’ın delik cepleri gözünün önüne serilmişti ama zaten kont onun hâlini öğrenecekti. Kimse parasını pulunu araştırmadan damat almazdı.

Kont içini çekti. “Ne yapalım,” dedi ellerini beline koyup sokağa bakarak, “o zaman yürümekten başka çare yok.”

“Yürümek mi dediniz efendim?”

Lord Canby onu şöyle bir süzdü. “Var mısınız?”

“Tabii ki,” dedi Peter. Önce Canbylerin Mayfair’deki evlerine, oradan da Portman Meydanı’ndaki apartmanına yürüyecekti ki bu yarımadada yaptığığın yanında hiçbir şeydi.

“İyi. Bizim eve varınca size bir araba tahsis ederim.”

Köprü boyunca hızlı adımlarla konuşmadan yürüdüler ve havai fişekleri izlemek için durdular.

“Hâlâ ellerinde fişek olması hayret verici doğrusu,” dedi Lord Canby.

“Ben hâlâ devam etmelerine şaşıyorum. Pagodayı yaktıktan sonra...”

“Öyle ya.”

Peter yürümeye niyet etmişken baklayı ağzından çıkardı. “Tillie ile evlenmek istiyorum.”

Kont dönüp Peter’ın gözünün içine baktı. “Anlamadım?”

“Kızınızla evlenmek istiyorum.” Söylemişti işte, hem de ikinci kez.

En azından kont onu öldürtecek gibi durmuyordu. “Şaşırdığımı söyleyemem,” dedi.

“Çeyizinin de sadece yarısını vermenizi rica ediyorum.”

“Buna şaşırdım işte.”

“Servet avcısı değilim.”

Kontun dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. Gülümsüyor gibi değildi.

“O zaman ne demeye öbür yarısından vazgeçmiyorsunuz?”

Peter kaskatı kesilmişti. “Bu Tillie’ye haksızlık olur. Onun refahını gururum adına kurban etmeyeceğim.”

Lord Canby üç bin yıl gibi hissettiren üç saniye sonra sordu. “Onu seviyor musunuz?”

“Hem de tüm varlığımla.”

“İyi o zaman, buyurun sizin olsun, *tabii* kendisinin de bunu kabul etmesi koşuluyla. Çeyizin de hepsini almak durumundasınız.”

Peter taş kesilmişti. Böyle kolay olacağını hiç tahmin etmemişti. Kavgaya gittiği yerden damat adayı olarak çıkmıştı.

“Amma şaşırdınız yahu,” dedi kont gülerek. “Harry kaç kere mektuplarında sizi anlattı. Haylazdı maylazdı ama tam insan sarrafıydı kerata. Mektubunda da Tillie’ye layık olan tek kişi olduğunuzdan bahsetmişti.”

“Öyle mi yazmış?” Peter’ın gözleri yanmaya başlamıştı ama bu sefer dumandan değildi. Harry ile nadiren yaşadığı ciddi bir an canlanmıştı. Harry ona Tillie’ye göz kulak olmasını söylüyordu. Peter bundan evlilik manası çıkarmamıştı ama belki de Harry’nin aklından geçen asıl şey buydu.

“Harry severdi seni, oğlum,” dedi Lord Canby.

“Ben de onu kardeşim gibi severdim.”

Kont gülümseyerek, “O zaman her şey yerli yerine oturdu gibi, değil mi?” dedi.

Tekrar yürümeye başladılar.

Köprüden inip Thames’in kuzey yakasına adım attıklarında Lord Canby, “Sabah Tillie’ye uğrayacak mısınız?” diye sordu.

“İlk iş,” dedi Peter. “Sabah ilk iş uğrayacağım.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Dün akşamki Waterloo Savaşı canlandırması Prinny'nin sözleriyle, "büyük bir başarı"ydı, ki kendisinin o gece Londra'da pek nadir bulunan bir Çin pagodasının yanıp kül olduğunu fark edip etmediği gerçekten merak konusu. Leydi Mathilda ve Bay Peter Thompson'ın da ilginçtir ki ayrı ayrı vakitlerde, pagodada mahsur kaldığı söyleniyor.

Tanrı'ya şükür ikisi de sağ salım kurtuldu ve Leydi Mathilda annesiyle, Bay Thompson da Lord Canby ile olay yerinden ayrıldı. Acaba genç beyefendi aileye kabul mü ediliyor? Yazar tahminlerini yazmayacak ama gerçekleri duyar duymaz bildireceğine emin olabilirsiniz.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET NOTLARI, 19 HAZİRAN 1816

“İlk iş” pek çok manaya gelebilirdi ama Peter bunu sabahın saat üçü olarak yorumlamaya karar verdi. Lord Canby'nin arabasıyla eve çok erken dönmüştü ama yapabildiği tek şey evde sabırsızca dolaşarak Canbylerin evine tekrar gidip Til-lie'ye resmi olarak evlilik teklifinde bulunana kadar dakikaları saymaktı.

Gergin değildi, kızın kabul edeceğini biliyordu ama heyecanlıydı. Heyecandan uyuyamıyor, yiyip içemiyordu. Yapa-bildiği tek şey küçük odasında volta atıp ara sıra zaferle yumruğunu kaldırmaktı.

Aptalcaydı, çocukçaydı ama kendini durduramıyordu. Tam da bu yüzden gecenin bir yarısı Tillie'nin penceresinin altında durmuş, cama taş atıyordu.

Tık. Tık.

Keskin nişancıydı.

Tık. Tak.

Of. Galiba bu taştan çok kayaydı.

Tık. Tı- "Ay!"

Of. "Tillie?"

"Peter?"

"Sana mı denk geldi?"

"Kaya mıydı o?" Kız omzunu ovuşturdu.

"Çakıl taşıydı."

"Ne yapıyorsun?"

Peter güldü. "Kur yapıyorum."

Tillie etrafa bakındı. Sanki gölgelerin içinden biri fırlayıp Peter'ı zorla akıl hastanesine tıkacaktı. "Bu saatte mi?"

"Öyle görünüyor."

"Delirdin mi?"

Peter bir çardak, bir ağaç aradı. Tırmanacak herhangi bir şey işini görürdü.

"Aşağı in de beni içeri al."

"Delirmişsin."

"Düz duvara tırmanacak kadar değil. Hizmetçilerin girişi-nin oradaki kapıyı aç da geleyim."

"Peter, olmaz."

"Til-lie."

"Peter, evine dön."

Peter başını yana eğdi. “Herkes kalkana kadar burada kalayım bari.”

“Yapamazsın.”

“Yaparım, bilirsin.”

Ses tonu onu etkilemiş olmalı ki Tillie bir an durup düşündü. “Öyle olsun,” dedi öğretmen edasıyla. “Ben ineyim. Ama seni içeri almam.”

Peter ona bir selam çaktı ve elleri cebinde, ıslık çalarak hizmetçi girişine doğru yürümeye başladı.

Hayat ne güzeldi. Aslında daha da fazlasıydı.

Hayat muhteşemdi.

Tillie Peter’ı arka bahçede dikilirken görünce şaşkınlıktan donakaldı. Tamam, bu biraz abartılıydı ama o da ne yaptığını sanıyordu ki?

Ne var ki onu azarlarken, kovarken bile aslında onu gördüğüne ne kadar sevindiğini saklayamamıştı. Peter kibar ve terbiyeliydi, böyle şeyler yapmazdı.

Ama onun için yapmıştı işte. Bundan iyisi Şam’da kayısıydı.

Üstüne bir elbise geçirdi ama ayakkabı giymedi. Mümkün olan en hızlı, en sessiz şekilde hareket etmek istiyordu. Hizmetçilerin çoğu yukarı katlarda uyusa da odacı çocuk mutfığa yakındı ve temizlikçinin odasının önünden de geçmesi gerekecekti.

Birkaç dakikalık koşturmacadan sonra arka kapıya varmıştı. Anahtarı dikkatlice çevirdi ve Peter karşısında duruyordu.

“Tillie,” dedi gülümseyerek. Kız bir şey diyemeden onu kucaklayıp öptü.

Tillie, “Peter,” dedi onun kollarından kurtulmayı başarinca. “Ne yapıyorsun burada?”

Peter’ın dudakları kızın boynuna gitti. “Sana ilan-ı aşk ediyorum.”

Kızın tüm vücudu ürperdi. Bunu önceden de söylemişti ama ilk defa duymuş gibi heyecanlanmıştı yine.

Peter geri çekilip ciddi bir ifadeyle, “Umarım hislerimiz karşılıklıdır,” dedi.

“Ben de seni seviyorum, hem de çok. Ama...”

“Sana Harry hakkında neden doğruları söylemediğimi bilmek istiyorsun.”

Söyleyeceği şey bu değildi. Şaşılacak şeydi; Harry’yi düşünmüyordu. Peter’ı yanan pagodada gördüğünden beri aklına Harry gelmemişti.

“Keşke daha iyi bir cevabım olsaydı, ama neden söylemedim bilmiyorum. Sanırım doğru zamanı bulamadım.”

“Burada konuşamayız,” dedi Tillie. Hâlâ eşikte dikiliyorlardı. “Gel,” diye içeri çekti Peter’ı. Onu odasına çıkaramazdı tabii. Ama yukarıda yatak odalarından uzak küçük bir salon vardı. Orada onları kimse duyamazdı.

Salona vardıklarında Tillie, Peter’a döndü. “Önemli değil. Anlıyorum, ben aşırı tepki verdim.”

“Hayır,” dedi Peter. Tillie’nin ellerini tuttu. “Vermedin.”

“Verdim. Şoka girmiş olmalıyım.”

Peter kızın ellerini dudaklarına götürdü.

“Ama yine de bana bir gün anlatır mıydın, merak ediyorum.”

Peter durgunlaştı. “Bilmem. Sonunda anlatmak zorunda kalırdım herhalde.”

Zorunda kalmak. Tillie’nin duymak istediği bu değildi.

“Elli sene sır tutmak zor olurdu,” diye ekledi.

“Ne elli senesi?” Kız ona baktı. Peter gülümsüyordu.

“Peter?” dedi titreyen sesiyle.

“Benimle evlenir misin?”

Kızın ağzı açık kaldı. Başını sallamaya çalıştı ama âdeta donakalmıştı.

“Babanla konuştuk.”

“Sen...”

Peter onu kendine çekti. “Kabul etti.”

“Herkes seni servet avcısı sanacak.” Tillie bunu söylemeliydi, onun bunu önemsedğini biliyordu.

“Sen?”

Kız başını iki yana salladı.

Peter omzunu silkti. “O zaman kim ne derse desin.”

Sonra her şey yeterince mükemmel değilmiş gibi Peter, Tillie’nin ellerini bırakmadan diz çöktü. “Tillie Howard,” dedi resmi bir sesle. “Benimle evlenir misin?”

Kız başını salladı ve gözyaşları arasında, “Evet. Evet!” demeyi başardı.

Peter onun ellerini sımsıkı kavradı, sonra ayağa kalktı. Tillie kollarındaydı. “Tillie, seni mutlu edeceğim. Tüm varlığım üzerine yemin ederim ki seni mutlu edeceğim.”

Tillie gülümsedi. “Zaten mutluyum.” Düşünmeden ekledi. “Öp beni.”

Peter eğilip kızın dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Artık gideyim,” dedi.

“Hayır, öp beni.”

Derin bir nefes aldı. “Ne dediğini bilmiyorsun.”

“Öp beni, ne olur.”

O da öptü. Öpmemesi gerektiğini düşünüyordu, Tillie bunu anlamıştı. Ama Peter duramıyordu. Peter’ın susuz dudakları onunkilere aşk, tutku vadeliyordu.

Her şeyi vadeliyordu.

Artık geri dönüş yoktu. Peter’ın içine şeytan kaçmış gibiydi ve aralarında çok az şey durabilirdi. Tillie ipekli elbisesinin altında her dokunuşun sıcaklığını hissediyordu.

“Kov beni,” diye yalvardı Peter. “Kov beni de hata etmeyeyim.” Ne var ki bunu söylerken kızı geyik yakalamış boa yılanı gibi sıkıya başlamıştı ve onu kalçasından tutup kendine bastırdı.

Tillie başını salladı. Hâlinde gayet memnundu. Onu istiyordu. Peter ondaki temel içgüdüğü açığa çıkarmıştı, bunun bahane bulunacak, inkâr edilecek yanı yoktu.

“Öp beni, Peter. Sonra devam et.

Peter dünden razıydı, onu tüm ruhunu vererek öptü. Ama sonra, “Şimdi burada böyle olmaz,” dedi.

“Bana ne!”

“Evlenmeden olmaz.”

“O zaman *yarın* hemen git, nikâh belgesini al.”

Peter parmağını onun dudağına koydu ve Tillie onun yüzüne bakınca gülümsediğini gördü. “Seks yapmayacağız ama...” diye açıklamaya koyuldu muzır gözlerle, “onun dışında her şeyi yapabiliriz.”

“Peter?”

Peter onu kucaklayıp divana yatırdı.

“Peter, ne yaptığını-?”

“Bildğin bir şey değil,” dedi kıkırdayarak.

“O hiç belli ol-” Kızın soluğu kesildi. “Olamaz! Ne yapıyorsun?”

Peter’ın dudakları dizinin arkasından yukarı doğru çıkıyordu.

“Düşündüğün şeyi,” dedi sıcak dudakları kızın uyluklarında.

“Ama-...”

Başını kaldırıverdi. “Elbisen kıymetli mi?”

“Şey... yoo...” dedi kız, kafası cümle kuramayacak kadar karışmıştı.

“İyi,” dedi. Elbiseyi hızla çekiştirdi, sol askı kopunca Tillie içini çekti.

Peter, “Bu anı ne kadardır bekliyordum biliyor musun?” dedi. Ağzı kızın memesini bulmuştu.

“Ben... ah...” Tillie onun bir cevap beklemediğini umuyordu çünkü dudakları meme ucundaydı, hatta aynı anda

bacaklarının da arasındaydı galiba. Okulda biyoloji derslerini daha dikkatli dinlemediğine hayıflandı.

Yoksa bu onu olabilecek en günahkâr biçimde okşayan bir el miydi?

“Peter?”

Peter kafasını kaldırıp ona baktı. “Dikkatimi dağıttın.”

“Sen...”

Söyleyeceği başka bir şey varsa bile Peter’in parmaklarının yerini dudakları alınca unutulup gitti. Aklına onun adını ve *yapma, ne yapıyorsun* cümlelerini içeren bir sürü söz doluşmuştu ama ancak inleyip ara sıra da, “Ah!” diyebiliyordu.

“Ah!”

“Ah!”

Peter’in dili en vurucu hamlesini yaptığında, “Oh, Peter!” diyebildi. O da sesinin tizleştiğini fark etmiş olmalıydı ki aynı şeyi tekrar yaptı. Tekrar, tekrar, ta ki Tillie’nin soluğu kesilip bedeni kasılana, gözünün önünde şimşekler çakana dek.

Peter başını kaldırıp kızın yüzüne baktı, dudaklarını yaladı ve fısıldadı. “Oh, Tillie.”

SONSÖZ

Zafer!

En azından yazarınız için.

Tam da bu köşede Leydi Mathilda Howard ile Bay Thompson'ın sözlenebileceği yazılmamış mıydı? Çünkü Times'ta çiftin nişanlandığı duyuruldu. Çünkü Frabisher balosunda da bizzat Lord ve Leydi Canby kızlarının nişanlanmasından duydukları memnuniyeti dile getirdiler. Leydi Mathilda mutluluktan ışıl ışıldı ve Bay Thompson'ın da -yazarın bildirmekten mutlu olduğu gibi- "Nişanlılık kısa sürsün," dediği duyuldu.

Yazara da yalnızca Neeley'nin esrarını çözmek kaldı.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET NOTLARI, 21 HAZİRAN 1816